

Mỹ Sắc Liêu Nhân

Contents

Mỹ Sắc Liêu Nhân	1
1. Chương 1: Trêu Người Khán Giả	1
2. Chương 1-2: Trang Ngũ Hiệp	5
3. Chương 2: Trần Nam Vương	7
4. Chương 3: Phân Liễu Sơn Trang	10
5. Chương 4: Trang Tứ	12
6. Chương 5: Vương Gia Tai Họa	14
7. Chương 6: Sát Thủ Đường Môn	16
8. Chương 7: Tấn Tĩnh	19
9. Chương 8: Cao Thủ	21
10. Chương 9: Bảy Ngày	24
11. Chương 10: Nếu Như	26
12. Chương 11: Hách Liên Nghiễm	29
13. Chương 12: Phủ Trần Nam Vương	32
14. Chương 13: Cung Yến	34
15. Chương 14: Thích	38
16. Chương 15: Săn Bắn	40
17. Chương 16: Đòi Nợ	44
18. Chương 17: Tương Tư	47
19. Chương 18: Bệnh Tương Tư	50
20. Chương 19: Cường Hôn	53
21. Chương 20: Tình Địch	57
22. Chương 21: Thách Đấu	59
23. Chương 22: Nam Nhân Độc Tài	64
24. Chương 23: Phiên Ngoại: Những Kỳ Án Của Trang Ngũ – Trang Ngũ Được Luyện Thành Thế Nào?	67

Mỹ Sắc Liêu Nhân

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, hài, ngôn tình. . . trá hình!Chuyển ngữ: Sầu_Thanh Dao CácVừa mới sinh ra thì đã mang gương m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-sac-lieu-nhan>

1. Chương 1: Trêu Người Khán Giả

E hèm, sau đây là tiết mục PR cho “Sắc đẹp trêu người”:

Kiến tha các vị đại bản, giải nam chính thảm hại nhất của ‘liên hoan truyện sâu bọ háo sắc’ thuộc về.....

tén ténn ténn

Vâng! chính là “Hoàng Phủ Thành” trong “Sắc đẹp trên người”, tác giả Huyền Lạn Như Hoa héo

Bằng những thành tích như bị cướp, bị bắt cóc, bị đánh, bị sàm sỡ, bị thâu hương,..... anh đã vinh dự lọt vào top những người đàn ông thảm hại và vô dụng nhất của liên hoan chúng ta. Nhưng bằng sắc đẹp nghiêng thùng đổ nước của mình, anh đã thu hút dự đố được vô số phiếu bình chọn của già trẻ lớn bé, thật sự là ‘già không bỏ, nhỏ không tha’

liếc nhìn ví tiền (ôi, bao nhiêu cái sim khuyến mãi của ta)

Đề nghị quý vị đại bảncho anh một tràng pháo tay nhiệt liệt

[Hoàng Phủ Thành]: Ta giết tên kia!!!!

[MC Ta là Sauroro]: Bảo an! Mau gọi bảo an! Bớ người ta! Có kẻ giết người!!!!

Khụ khụ... Xin thứ lỗi vì những trục trặc kỹ thuật vừa rồi.

Tôi xin quay lại với màn trao giải diễn viên phụ thừa thãi nhất kiêm hộ vệ ăn hại nhất. Giải thưởng nhục nhã nhất này thuộc về.....

Chính là tên thuộc hạ Trương Khang Niên.....

Vâng, với chức vụ là một thuộc hạ, một thị vệ của nam chính thảm hại Hoàng Phủ Thành, có thể nói, anh là một thuộc hạ nuôi tồn cơm sỗ một thế giới, luôn luôn để chủ nhân bị bắt ngay trước mặt mình, luôn luôn bị đánh bại khi chưa kịp ra chiêu đầu tiên, anh chính là lý do để người ta thờ dài cảm thán “đầu óc ngu si tứ chi phát triển”

Thêm vào đó, anh là một nhân vật phụ thừa thãi đến mức có xuất hiện người ta cũng quên mà không xuất hiện thì cũng chẳng ai chết.

Xin nhiệt liệt chào đón, Trương Khang Niên ăn hại của chúng ta

[Trương Khang Niên]: cúi đầu ngồi dưới đất vẽ vòng tròn

[Hoàng Phủ Thành]: thở dài

[MC Ta là Sauroro]: thì thầm Người ta gọi đây là “chủ nào tố đấy”

Giải thưởng thứ ba của liên hoan phim sâu bọ háo sắc, giải thưởng gia đình quái đản nhất thuộc về Trang gia của “Sắc đẹp trên người”....

Cha mẹ bỏ nhà đi bụi, anh cả lạnh lùng độc ác (có xu hướng đoạn tụ), anh hai anh ba sáng tác nhạc sến, vẽ đông cung đồ anh tư ăn hại chuyên đi trêu ghẹo gái nhà lành, là hang ổ của những thành phần bất hảo, là cái nôi của những kẻ đầu óc không bình thường.

Chúng ta hãy dành cho họ những nụ hôn nồng thắm nhất.

[Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ]: sung sướng đứng dậy nhận giải

[MC Ta là Sauroro]: vâng hãy trao giải cho những con người đứt dây thần kinh xấu hổ, da mặt dày như da trâu của chúng ta....

[Trang Nhất]: liếc mắt

[Sauroro, Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ]: đóng băng

[Bảo an]: đem bếp lò ra quạt

Kính chào các vị đại bản, sau một thời gian không dài không ngắn để làm tan băng, MC Sauroro xinh đẹp (dù hơi bản vì tên bảo an ngu ngốc kia dùng cái bếp lò quá khó để làm tan băng) đã trở lại để đem tới cho các vị đã-lâu-không-tắm giải thưởng tiếp theo, giải nhạc truyện kinh dị nhất:

Chính là bài hát “tán tỉnh” viết lời Trang Nhị, phổ nhạc Trang Tam...

nhạc nền “Mỹ nhân nũng nịu, ta vô cùng để tâm, hận không thể một chén rượu nuốt người vào bụng. Từng ngày nhớ, từng ngày mong, cuối cùng không đợi được. To gan vượt tới hôn vào miệng. Cảm ơn trời đất, người ta cũng không từ chối. Sớm biết người không từ chối như vậy đã không đợi đến ngày hôm nay! Cười

kẻ thù làm lao dịch ngoài cửa sổ, cắn cái má thơm nồng, hai tay cởi thắt lưng. Ca ca chờ một chút, chỉ sợ có người tới, chờ một lúc nữa thắt lưng tùy người cởi!”

[MC Sauroro]: Tắt! Tắt ngay! Đúng là thảm họa âm nhạc, chống mộng vào nghệ thuật!

Thưa các vị-không-thể-bản-hơn-được-nữa, do một số người trong ban giám khảo vừa tốt nghiệp tiểu học ngày hôm qua, một số khác đang ôn thi lại nên giải thưởng này có chút nhầm lẫn, mong quý vị thông cảm.

Giải thưởng gần cuối, giải thưởng tác giả lừa dối nhất, thuộc về Huyền Lạn Như Hoa.

Vâng thưa quý vị, bông hoa héo này có thể nói là lừa dối đến mức đặt tên anh em Trang gia là 1,2,3,4,5 như đếm heo. Tên nhân vật phụ cũng lấy một cách vô cùng tùy tiện. Tội lớn nhất không thể tha chính là đã không viết thêm phiên ngoại để phục vụ độc giả hay-cấu-bản.

Xin dành cho tác giả này một màn dế bay nhiệt liệt.

(cảnh tượng tiếp theo không phù hợp với trẻ em dưới 18 tuổi)

Thưa quý vị bốc-mùi-cả-km-đến-kiến-cũng-không-thèm-tha, giải thưởng cuối cùng của “liên hoan truyện sâu bọ háo sắc”, cũng là giải thưởng danh giá, vinh quang nhất, giải thưởng nữ hoàng háo sắc, thuộc về tiểu thư Sâu xinh đẹp, đáng yêu vô đối, cũng chính là MC tôi đây.

Xin nói thẳng, quý vị đừng buồn, những câu châm ngôn như “mất ngủ vì không có đối thủ”, hay “ngửa mặt lên trời hận đời vô đối”, chính là để dành cho bạn Sâu đây.

Sắc đẹp của bạn là nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn, người nhìn người yêu.....

tắt điện

[MC Ta là Sauroro]: Này, chưa hết, còn mấy trang nữa cơ. Này! Vương miện của ta đâu? Mọi người bỏ đi đâu đấy?.....

[Trang Ngủ]: từ đâu đấy xông ra Vì sao không có giải cho ta?

[MC Ta là Sauroro]: Đợi ta về bàn bạc với ban giám khảo để tìm giải thưởng biến thái nhất cho người.

[Hoàng Phủ Thành]:Tiểu Ngũ, về thôi, đừng dây dưa với kẻ điên này kéo lây bệnh...

[MC Ta là Sauroro]:

E hèm, vì khán giả đã đi hết, tôi xin phép kết thúc buổi trao giải liên hoan truyện sâu bọ háo sắc ở đây.

Chúc quý vị có những ngày hè nóng bức khó kìm nén vì sắc đẹp của Sâu ta!!!!

Hẹn gặp lại quý vị ở những buổi trao giải sau!!!!

hôn gió

2. Chương 1-2: Trang Ngũ Hiệp

Mặt trời chói chang trên cao, nắng gắt như lửa. Cổ nhỏ ven đường quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển không chút sức sống, mặt trời nóng bỏng dường như muốn đem hơi nước trong không khí bốc hơi bằng sạch. Khô nóng không chịu nổi nên trên con đường rộng lớn cũng không có một vết chân. Đại thụ bên đường đâm thẳng trong nắng gắt, vẫn đồ sộ đứng thẳng như trước, phủ xuống một bóng râm giảm bớt cái nóng khó chịu này.

Dưới tán cây có một nữ tử mặc đồ màu hồng, tuổi tác nhiều nhất cũng chỉ mười sáu, bện hai bím tóc, dáng dấp thanh tú, xinh đẹp động lòng người. Lúc này nàng đang trừng lớn hai mắt như nước, gương cái miệng nhỏ hồng hồng, hét lên với người đang dương dương tự đắc ở trên cây bằng một giọng không thể tin được: “Tiểu... Ngũ thiếu gia, người điên rồi?”

Người trên cây cũng tầm tuổi như nàng, một thân bạch y phóng khoáng, đi một đôi giày đế rộng, cầm một chiếc quạt quý phong cách cổ xưa, dây buộc tóc phía sau cũng màu trắng, bên trong có một khối ngọc tuyệt đẹp trong veo không một tia tạp chất. Mỹ thiếu niên gương mặt thanh tú, đôi mắt tinh anh, khôi ngô nhanh nhẹn!

“Ta cảnh cáo ngươi,” Y nhíu đôi mắt phượng, “bỏ chữ ‘Tiểu’ đi cho ta! Chờ tên tuổi Trang Ngũ ta vang vọng trên giang hồ, tốt nhất ngươi nên tôn kính gọi ta một tiếng Trang Ngũ hiệp!” Thông thả tựa trên cây cười tủm tỉm, y dường như có thể tưởng tượng được vẻ mặt kinh ngạc của các ca ca khi thấy y công thành danh toại.

“Trang Ngũ hiệp?” Nữ tử mặc y phục màu hồng thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, “Đường đường là Ngũ thiếu gia của Trang gia, làm cái gì không được mà lại đi làm cường đạo! Còn không biết xấu hổ bắt người ta gọi là Trang Ngũ hiệp? Người làm mất hết mặt mũi Trang gia!”

“Mất mặt?” Trang Ngũ nhướng mi, “Muốn nói mất mặt thì ta đâu so được với ba ca ca kia của ta? Chỉ cần

có bài hát nào mà *** từ tươi đẹp truyền trong chốn ăn chơi khắp nam bắc thì nhất định chính là nhị ca viết nhạc, tam ca viết lời. Xếp hạng đồng cung đồ của ai vẽ hay nhất, nếu tứ ca của ta đứng thứ hai thì tuyệt đối không có ai dám đứng thứ nhất! Ta làm thế nào mặc ta, không phải chỉ là cướp ít tiền lẻ thôi sao? Trang gia ta giàu nhất thiên hạ, ta còn cần cái gì? Chẳng phải là chút tên tuổi hay sao? Cùng lắm thì trả tiền cho bọn họ, có gì đặc biệt đâu?”

(Gia đình này bắt hảo nha, chẳng trách ())

Nữ tử y phục màu hồng nghẹn đến đỏ mặt, hơn nửa ngày mới nghẹn ra được một câu: “Cho dù là kiếm chút tên tuổi cũng không được đi ăn cướp nha!”

“Vậy người không hiểu rồi.” Trang Ngũ ngồi xuống, làm bộ dày dặn kinh nghiệm nói: “Người nhìn nơi này xem, bốn bề yên tĩnh, dân cư thưa thớt, lại là con đường mà từ Tây Nam vào kinh nhất định phải đi qua! Tây Nam gần Tây Vực, cống phẩm thượng hạng quý hiếm, đại thương nhân buôn bán đều phải đi qua nơi này. Không cướp ở đây chẳng phải toi công vô ích?” (Cái này có liên quan đến việc cướp hay không sao? ==!!!)

“Đi qua nơi này toàn những thương đội lớn, đều có tiêu đội theo bảo vệ, nào có cướp dễ dàng như vậy?”

“Chính vì như thế mới có thể thể hiện võ công cái thế, trí tuệ siêu quần của Trang Ngũ ta chứ! Những thứ ai cũng có thể làm thì ta làm làm gì?” Trang Ngũ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi đứng dậy nhìn xung quanh con đường, quả nhiên thấy một đội người ngựa từ xa xa tiến lại.

“Chủ nhân!” Trương Khang Niên lau mồ hôi trên mặt, cung kính nói với chủ nhân đội mũ, màn đen che mặt, “Trời quá nóng, hay là tìm cho ngài một cỗ xe ngựa đi.”

“Không cần bàn bạc nữa.” Từ trong tấm màn đen phát ra một giọng nói trầm thấp lạnh lùng. Hắn quay đầu nhìn đoàn người phía sau đều đã mệt mỏi giống như bị hơi nóng nướng chín. “Đến rừng cây phía trước nghỉ ngơi một lát.” Hắn trầm giọng hạ lệnh, dẫn mọi người hướng về phía cánh rừng bên đường.

Trương Khang Niên thăm dò bốn phía cánh rừng một lượt rồi mới trở lại bên cạnh chủ nhân.

Năm nay thật sự là nóng hơn những năm trước. Hắn dùng khăn tay lau mồ hôi rồi đưa túi nước cho chủ nhân. “Chủ nhân, uống nước đi.”

Người kia gật đầu, bỏ mũ xuống, nhận lấy túi nước.

Tuyệt sắc khuynh thành, diên đảo chúng sinh....

“Đây là cái gì? Trời mưa sao?” Nữ tử mặc y phục màu hồng lau nước trên mặt rồi ngẩng đầu, chỉ thấy Trang Ngũ hai mắt nhìn đắm đắm, nước miếng chảy dài phải đến ba thước đang tí tách rơi xuống. Này.... Này, về mặt này với khi Tứ thiếu gia nhìn thấy mỹ nhân... giống nhau như đúc!

(-- --|||)

“Ngũ thiếu gia, người... người nhìn thấy cái gì vậy?” Nàng dè dặt hỏi.

Chỉ thấy Trang Ngũ một tay quét nước miếng, bắt đắc dĩ thu hồi ánh mắt rồi ha hả cười lớn, “Hôm nay vận may không tệ, tìm thấy một đại mỹ nhân!”

Nữ tử y phục hồng lập tức thay đổi vẻ mặt, “Ngũ thiếu gia, người muốn làm gì?”

“Làm gì?” Nụ cười của Trang Ngũ rất *** dâng, “Đương nhiên là tới cướp tiểu mỹ nhân về...”

3. Chương 2: Trấn Nam Vương

“Làm gì?” Nụ cười của Trang Ngũ rất *** dâng, “Đương nhiên là tới cướp tiểu mỹ nhân về...”

“Ngũ thiếu gia, người điên rồi! Chuyện này tuyệt đối... không được...” Nữ tử mặc y phục hồng còn chưa nói dứt lời đã cảm thấy một trận gió nhẹ lướt qua đỉnh đầu, khi nhìn lại thì bóng dáng Trang Ngũ đã đâu mất rồi?

“Gương mặt này người nhìn mười mấy năm mà còn chưa quen?” Hoàng Phủ Thành bực bội ném túi nước lại cho Trương Khang Niên vẫn còn đang ngơ ngác, bắt đắc dĩ đội mũ lên một lần nữa.

Trương Khang Niên không khỏi có chút lúng túng, thở dài trong lòng, hắn cũng không có cách nào, ai bảo diện mạo Vương gia nhà bọn hắn lại thật sự quá... xinh đẹp như vậy.

“Xuất phát!” Hoàng Phủ Thành quát một tiếng rồi xoay người lên ngựa.

Trương Khang Niên vội vàng đuổi theo. Thật ra giọng nói Vương gia rất có uy nghi, nhưng nếu nhìn gương mặt thì làm gì có ai không hiểu lầm giới tính của y.

Đang đi thì phía trước xuất hiện một bóng người đứng giữa đường ngăn cản lối đi.

Trương Khang Niên thúc ngựa về phía trước, thấy thiếu niên kia mặt mày tuấn tú, một thân bạch y, phóng khoáng lỗi lạc, hắn không nhận được mà sinh ra hảo cảm, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, “Tiểu huynh đệ, người là ai? Đứng giữa đường làm gì?”

Trang Ngũ mở to hai mắt khó tin nhìn hắn, “Sao người lại ngốc như vậy! Rất rõ ràng là ta đang cướp bóc mà! Không thấy ta đột nhiên xuất hiện sao?”

Trương Khang Niên nhìn thân thể khô quắt của y, không nhận được mà cười ra tiếng, “Ta thật sự không thấy.”

“Hừ!” Trang Ngũ rút quạt ngọc ra chỉ vào hắn, “Có mắt như mù! Xem sự lợi hại của Trang Ngũ ta đây.”

Y thanh thanh cổ họng nhìn những người đi phía sau, “Nghe rồi đó, các vị! Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây,” Đôi mắt y gian như trộm nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Thành đang đội mũ, ánh mắt nóng hừng hực gần như muốn đốt thủng hai lỗ trên tấm màn đen kia, lau nước miếng bên miệng, y làm cho hết phận sự mà đọc xong lời thoại kinh điển của bọn cướp, “để mỹ nhân ở lại.”

“Bắt lại cho ta!” Giọng nói âm u lạnh lùng của Hoàng Phủ Thành truyền ra từ trong tấm màn đen, lạnh đến mức giết người.

Trương Khang Niên biết Vương gia nhà mình đã bị chọc giận, từ trước đến nay y ghét nhất người ta đã động đến dung mạo của y, vậy mà tên tiểu tử kia lại một mực gọi mỹ nhân, Vương gia không tức giận mới là lạ.

Suy nghĩ lưu chuyển, tay chân cũng không dám chậm trễ, Trương Khang Niên rút đại đao ra, “Tiểu huynh đệ, xin đặc tội!”

Trước mắt nhoáng một cái, hắn còn chưa kịp ra tay, thiếu niên kia đã biến mất. Hắn sững sờ nghe thấy phía sau nói, “Diện mạo tiểu mỹ nhân thật sự rất khá nha...” Nhanh chóng quay đầu lại đã thấy Trang Ngũ đang nhẹ nhàng đứng trên đầu ngựa, một tay kéo cái mũ Hoàng Phủ Thành dùng để che mặt xuống, một tay nâng mặt Hoàng Phủ Thành, vẽ mặt say mê.

Trương Khang Niên than khóc trong lòng thay thiếu niên kia một chút. Người phạm tội sẽ đều vì mỹ mạo của Vương gia bọn họ mà nghĩ y trời gà không chặt, thật ra công phu của Vương gia cũng không kém hắn.

Chỉ thấy nét mặt Vương gia trầm xuống, bảo kiếm trên thắt lưng đã rời khỏi vỏ, không chút lưu tình chém về phía cổ tay tên tiểu tử kia.

Trang Ngũ giật mình, vội vàng buông cái mũ xuống, lùi ra ngoài hơn mấy trượng.

Hắn cau mày, vẽ mặt rất bất mãn, “Thật là, không nghĩ công phu của tiểu mỹ nhân lại tốt như vậy.”

“Nếu bình thường nhất định sẽ cùng các người chơi đùa một chút, nhưng bây giờ ta chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến tiểu mỹ nhân, không ham chiến. Cho các người chút “thực cốt tiêu cân tán” là được rồi.”

Hắn nói xong liền móc một bình dược nhỏ từ trong người ra, đổ một ít lên cây quạt, phất phất về phía bọn họ.

Nào có ai hạ độc còn báo trước như vậy? Mọi người nghi hoặc, thuốc bột kia thổi qua, vội vàng ngừng thở.

Lượng được không nhiều lắm nên rất nhanh đã thổi qua.

“Làm cái quỷ gì vậy?” Hoàng Phủ Thành hò hét dẹp đường, đang muốn tự mình đi lên dạy dỗ tên tiểu tử thổi kia nhưng toàn thân đột nhiên mềm nhũn. Chuyện gì xảy ra? Hắn rõ ràng không hít thuốc bột kia vào. Hắn nhìn xung quanh, ngạc nhiên thấy tất cả mọi người đều đã ngã xuống.

Chỉ thấy tên tiểu *** tặc kia phi tới trước người, ha hả cười, “Thực cốt tiêu cân tán chỉ cần chạm vào sẽ trúng độc nha.”

“Ha ha ha... Tiểu mỹ nhân thật xinh đẹp...” Y dán chặt vào mặt hắn, nước miếng cũng sắp nhỏ trên mặt hắn.

“Ghe tởm!” Hoàng Phủ Thành gầm lên, “Ngươi là ai? Dám to gan bắt cóc đương kim Trấn Nam Vương Hoàng Phủ Thành!”

“Ta là Trang Ngũ.” Y rất kiên nhẫn khai báo danh tính một lần, “Tiểu mỹ nhân phải nhớ cho kỹ nha.” Y nói xong rồi huýt sáo một tiếng.

Một con tuấn mã màu trắng phi nhanh tới, Trang Ngũ ôm hắn phi thân lên ngựa. Cùng con ngựa xuất hiện còn có một nữ tử áo hồng, nàng thở hồng hộc chạy tới, vừa thấy Trang Ngũ lập tức hét chói tai, “Ngũ thiếu gia! Người thật sự... thật sự...”

Trang Ngũ dụi dụi lỗ tai đáng thương, “Thật cái gì mà thật? Ít gào thét đi. Khi các ca ca ta hái hoa cũng không thấy người phản ứng như vậy! Được rồi, Tiểu Tình, tự ngươi quay về bản trang đi. Nay ta đã có tiểu mỹ nhân rồi, không thể gặp loại xoàng xĩnh tầm thường như ngươi được.”

(Nguyên văn: “dong chi tục phần” chỉ những người con gái tô son trát phấn tầm thường)

“Ta xoàng xĩnh tầm thường?” Tiểu Tình chỉ vào mình, tức giận đến mức lý do vì sao chạy tới cũng quên mất, “Ngươi nghĩ chính mình đẹp lắm hay sao?”

Trang Ngũ lè lưỡi với nàng, “Dù sao cũng dễ nhìn hơn ngươi!”

Thúc mạnh vào bụng ngựa một cái, con ngựa lập tức chạy như bay, bỏ lại Tiểu Tình phía xa xa. “Đừng tới làm phiền mắt ta, ta sẽ ăn không ngon.” Hắn bỏ lại một câu.

“Trang Ngũ, ngươi được lắm!” Tiểu Tình giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi muốn đi chơi với mỹ nhân thì cứ đi. Lát nữa Nhất ca biết, nhất định sẽ lột da ngươi! Cứ chờ xem! Hừ!”

4. Chương 3: Phân Liễu Sơn Trang

Tiểu *** tặc chết tiệt lại dám dẫn ngựa vào thành Ngân Lạc gần đó.

“Người muốn mang ta đi đâu?” Hoàng Phủ Thành lạnh giọng quát.

Tiểu *** tặc kia nghiêng đầu nghĩ, chớp chớp đôi mắt phượng hẹp dài, “Tiểu mỹ nhân, vậy là làm khó ta rồi, nên đi đâu đây?” Hắn nhìn bốn phía xung quanh một chút, “Ta nhớ gần đây hình như có một... Phân Liễu sơn trang! Tới Phân Liễu sơn trang là được rồi!”

Phân Liễu sơn trang? Hắn là người của Trang gia?

Phân Liễu sơn trang là một trong những tòa thành nhỏ của Trang gia nằm phía bắc thành Ngân Lạc, quản lý khu vực buôn bán phía bắc của Trang gia. Trang gia là gia đình buôn bán lớn nhất nước Đại Ân. Có người nói Trang gia không chỉ giàu hơn quốc khố mà còn thanh danh vang dội trong chốn võ lâm. Nhìn võ công của tiểu *** tặc này xem ra lời đồn quả không sai. Hiện nay Trang gia do con trưởng Trang Nhất lèo lái. Trang Nhất có thủ đoạn cay độc, làm việc cương quyết, trong giới làm ăn có biệt danh là “Diêm La mặt lạnh”, nhưng vẫn là một nam tử hán. Dưới Trang Nhất có Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ, đều là một đồng sâu một phóng túng trong chốn ăn chơi, đây tai tiếng, không so được với một ngón tay của đại ca bọn họ.

Hắn nhìn Trang Ngũ, đại khái cũng như Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ, cũng là một con sâu nhỏ *** đặng! Hoàng Phủ Thành kết luận trong lòng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta sẽ khoét mắt ngươi!” Chỉ thấy Trang Ngũ trừng lớn mắt, tàn bạo trừng lại những ánh mắt mê đắm xung quanh. Lúc này y mới phát hiện thì ra có nhiều người nhìn trộm mỹ nhân trong lòng y như vậy, thật sự là không thể tha thứ!

Thật ra nói là ở trong lòng thì có chút miễn cưỡng. Thân hình Hoàng Phủ Thành gần như gấp đôi Trang Ngũ, y ôm Hoàng Phủ Thành từ phía sau ngược lại lại giống như đeo trên lưng hắn.

Những cái nhìn chằm chằm từ xung quanh không ngừng bắn tới làm Trang Ngũ buồn bực đến nóng mặt. Thúc ngựa tới trước một quán bán bao bố, y bỏ lại một thỏi bạc, “Cho ta một cái bao to nhất.”

“Chết tiệt, ngươi đang làm gì?” Hoàng Phủ Thành thật sự tức phát điên rồi, trời đang nóng, tiểu *** tặc lại coi hắn như cái bánh chưng mà gói lại!

“Tiểu mỹ nhân, ngươi chịu khó một chút, chỉ một lát nữa sẽ đến Phân Liễu sơn trang.” Trang Ngũ nhẹ giọng an ủi hắn, ôm cái bánh chưng tên Hoàng Phủ Thành lên ngựa.

“Ngũ thiếu gia!” Liễu Trường Thanh chạy ra đón tiếp, nhìn thấy Trang Ngũ khiêng một người bị bọc rất kín đang đi vào từ cửa chính.

“Đây là căn phòng ngài đã căn dặn.” Hắc dẫn y tới một tòa lầu rất cách biệt, đang định đi lại thấy trong bao vải lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, lúc này cặp mắt trong trẻo kia như đang phun ra lửa, tuy vậy vẫn không giảm bớt vẻ đẹp vốn có. Liễu Trường Thanh nhìn chăm chăm, không khỏi ngây người.

“Nhìn cái gì!” Trang Ngũ tức giận, mạnh mẽ xoay người lại mắng. Chỉ nghe “huych” một tiếng, đầu Hoàng Phủ Thành đụng vào lan can, hắc không nhịn được hừ nhẹ.

“Tiểu mỹ nhân, xin... xin lỗi, ta không cố ý.” Trang Ngũ có chút luống cuống, vội vàng đặt hắc lên giường. Đang muốn giúp hắc bỏ bao vải trên người xuống đột nhiên lại nghĩ tới cái gì. Y chạy hai bước tới cửa, hung hăng gõ lên đầu Liễu Trường Thanh, “Mau đi xuống cho ta! Ta không gọi, không ai được tới gần!”

“Vâng, vâng.” Liễu Trường Thanh vâng vâng dạ dạ. Thầm nghĩ Trang Ngũ này còn lợi hại hơn cả Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia, vừa mới ra giang hồ đã nhặt về được một mỹ nhân tuyệt vời như vậy.

“Tiểu mỹ nhân, người còn đau hay không?” Về mặt Trang Ngũ cực kỳ thương tiếc giúp Hoàng Phủ Thành xoa xoa chỗ vừa bị đụng, thỉnh thoảng còn cố gắng thổi thổi vết thương kia.

“Người cách xa ta ra một chút!” Hoàng Phủ Thành quát. Hắc đường đường là Trấn Nam Vương, đã bao giờ bị đối xử như vậy? Nhìn ánh mắt tiểu *** tặc nhìn về phía mình, hắc không khỏi sợ hãi trong lòng.

“Tiểu mỹ nhân, người càng nhìn gần càng đẹp nha.” Y vô lại sát tới gần, khuôn mặt gần như dán trên mặt hắc.

Da hắc dưới ánh nến nhìn mềm mịn như ngọc, gần như trong suốt.

Tay Trang Ngũ bò lên trên, sờ mó. Cảm giác thật là tốt, giống như một khối ngọc đẹp nhất, thượng đẳng nhất, làm cho y yêu thích không muốn buông tay.

Lông mi của hắc có màu sắc như loại mực tốt nhất, thon dài tuyệt hảo, mỗi sợi đều cong cong vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt kia có màu sắc như ngọc trai đen được mài dũa, phát ra ánh sáng rực rỡ không ngừng lưu chuyển. Mũi hắc anh tuấn đến mức trêu người, đó chính là sự tượng trưng cho huyết thống Hoàng Phủ cao quý nhất, ở trên mặt hắc lại càng xinh đẹp. Còn đôi môi đỏ mọng kia... Trang Ngũ không nhịn được mà nuốt nước miếng, màu đỏ thắm như... đúng rồi, rượu nho Tây Vực, không biết hương vị của hắc có thơm ngát say lòng người như rượu nho hay không?

Vừa nghĩ như vậy, Trang Ngũ đã vươn qua, vươn đầu lưỡi liếm lên môi hắc một cái.

Hương vị... thật tốt! Trang Ngũ nhìn chăm chăm vào môi hắc, hoàn toàn chìm đắm trong cảm xúc vừa rồi, không thể tự mình thoát ra.

“Chết tiệt! Người làm cái gì? Người nhỏ như vậy, lại dám... lại dám đùa cợt bổn vương! Ta nhất định phải tru di cửu tộc nhà ngươi!” Hoàng Phủ Thành tức giận đến tái xanh mặt, chửi ầm lên, nhưng tiểu *** tặc dường như căn bản không nghe thấy hắn đang nói gì.

Trang Ngũ mơ mơ màng màng nhìn chằm chằm cái miệng đang mở ra khép vào của Hoàng Phủ Thành, như đang mời gọi y. Y không nghĩ được cái gì khác, đặt lên, che lấy môi hắn. Đầu lưỡi không cẩn thận chạm phải lưỡi hắn, một cảm giác tê dại vui vẻ chưa từng có. Y như bị ma nhập, quên trời quên đất quẩn lên.

Hoàng Phủ Thành chỉ kịp cảm thấy một đôi môi, đầu lưỡi như con rắn nhỏ của tiểu *** tặc đã công kích vào khoang miệng hắn, hắn tức giận, giãy dụa muốn đẩy y ra...

Dây dưa kịch liệt như vậy trong không khí dần dần nóng lên, từ từ thay đổi... Trang Ngũ chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu, thân thể không hiểu sao khô nóng hơn, y mềm yếu nắm chặt hắn, vội vàng khao khát một thứ gì đó mà y cũng không biết đó là thứ gì... “A...” Một tiếng thở gấp không tự chủ được thoát ra khỏi môi.

Hoàng Phủ Thành bỗng dừng tỉnh táo lại. Chết tiệt! Hắn dường dường là Trần Nam Vương, nếu bị một đứa nhỏ còn chưa trưởng thành cưỡng ép thì thật xấu mặt tổ tông nhà hắn. Hắn khó khăn giật giật tay, ‘thực cốt tiêu cân tán’ bắt đầu mất hiệu lực. Dùng tất cả sức lực, hắn đẩy y một cái.

Bị bất ngờ, tiểu *** tặc bị sức lực không hề mạnh của hắn đẩy ngã xuống giường, ngồi bệt dưới đất.

Trên mặt y còn một vệt ửng đỏ, hai mắt mở to hoang mang, vẻ mặt mê man, nét mặt giống như một đứa bé làm sai mà không biết sai chỗ nào. Nhưng cuối cùng y cũng không phải là đứa bé. Ngơ ngẩn một lát, cuối cùng y cũng nhớ tới chuyện mình vừa làm. “Thình thịch.” Gương mặt vốn ửng đỏ lập tức bùng nổ, y cuống quýt đứng lên, hốt hoảng tông cửa chạy ra ngoài.

5. Chương 4: Trang Tứ

Trang Ngũ nhìn gian phòng đèn đuốc sáng trưng trên căn gác nhỏ, hung hăng gõ vào đầu mình, sau đó đi vòng quanh đình nghỉ mát, đi tới đi lui, đi lui đi tới, tới tới lui lui.

Lại liếc mắt nhìn, lập tức bối rối thu ánh mắt về. Chuyện này... chuyện này không phải dục hỏa đốt người Tam ca hay nói chứ? Thình thịch! Thình thịch! Trang Ngũ ôm ngực, tim đập bây giờ còn chưa trở lại bình thường, tràn ngập trong đầu là đôi môi vừa nãy... ngừng, ngừng! Trang Ngũ hung hăng gõ đầu mình, lại vòng quanh đình nghỉ mát đi tới đi lui, đi lui đi tới, tới tới lui lui.

“Ngũ thiếu gia, ngài không sao chứ?” Liễu Trường Thanh dè dặt hỏi. Y đã đi quanh đình nghỉ mát vô số lần, vòng vòng đến mức đầu hắn cũng choáng váng.

“A...” Y dừng lại, vẻ mặt đỏ bừng, muốn nói lại thôi.

Lại vòng quanh đình nghỉ mát, đi tới đi lui, đi lui đi tới. Khi Liễu Trường Thanh sắp choáng váng ngất ngay tại chỗ thì cuối cùng y cũng dừng lại, cực kỳ khó khăn đến gần Liễu Trường Thanh thì thăm vài câu.

Liễu Trường Thanh ngẩn người rồi lập tức thoải mái nói, “Thì ra Ngũ thiếu gia lo nghĩ chuyện này, thuộc hạ nghĩ Ngũ thiếu gia chỉ cần nhẹ nhàng hơn một chút...”

“Cốc cốc cốc!” Cây quạt ngọc của Trang Ngũ không chút khách khí đánh lên đầu hắn. Mặt Trang Ngũ đỏ bừng, y vừa đánh vừa mắng, “Ta sao có thể không dịu dàng! Sao có thể không dịu dàng!”

“Cái này...” Liễu Trường Thanh cẩn thận liếc mắt nhìn y, “Ngũ thiếu gia, chẳng lẽ là... lần đầu tiên?”

Gương mặt Trang Ngũ đỏ thắm, nghẹn không đáp lời.

“Ngũ thiếu gia mới mười sáu, không có kinh nghiệm cũng là bình thường. Chuyện này thuộc hạ có thể...”

“Cốc! Cốc! Cốc!” Trang Ngũ đánh một cái lại một cái ngày càng độc ác hơn, suýt chút nữa đánh Liễu Trường Thanh ngất xỉu luôn, “Không được nói nữa. Cút ngay cho ta!” Y quát lớn.

“Vâng, vâng.” Liễu Trường Thanh thầm nghĩ không may rồi. Nói cũng không được, không nói cũng không xong, vì sao Ngũ thiếu gia khó hầu hạ như vậy.

“A—” Trang Ngũ nghĩ mình sắp điên rồi, gào lên một tiếng rồi đặt móng ngồi xuống đất. Tự giận đối chính mình, không nói nữa.

Đột nhiên trong căn gác nhỏ truyền tới một giọng nói vô cùng quen thuộc — “Mỹ nhân...”

Trang Ngũ hoảng sợ lập tức nhảy dựng lên từ mặt đất.

Hoàng Phủ Thành nhìn người một thân trường bào bằng lụa màu xanh trước mặt, khuôn mặt tuấn tú, thoát nhìn không giống loại người phóng túng, nam nhân mở to hai mắt, nước miếng chảy ròng ròng. Không cần phải nói, tuyệt đối chính là huynh đệ của tiểu *** tặc.

“Hôm nay thật sự là hồng tinh chiếu mệnh, lại có thể nhìn thấy vẻ tuyệt sắc như vậy, hắc hắc...” Trang Tứ vươn vuốt sói...

Một cây quạt ngọc hung dữ xóa sạch tay sói của hắn, “Người muốn làm gì? Tiểu mỹ nhân là của ta!” Trang Ngũ phi từ cửa sổ vào, hùng hổ bảo vệ thành quả chiến đấu của mình.

“Lão Ngũ a,” Trang Tứ kéo Trang Ngũ lại khoác vai, “Tốt xấu gì ta cũng là ca ca người, phải không? Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, mỹ nhân này người đùa không được thì tặng cho ca ca đi.”

Trang Ngũ dùng một tay đẩy Trang Tứ ra, nhảy tới ôm Hoàng Phủ Thành, “Tiểu mỹ nhân là của ta! Ai cũng không cho!”

“Buông ra ngay!” Hoàng Phủ Thành lạnh giọng quát.

“Người... người... người là nam nhân?” Trang Tứ run rẩy chỉ, không thể tin được nói. Đúng vậy, là nam nhân, không sai. Vừa rồi hắn bị sắc đẹp của y mê hoặc nên không chú ý y có vết hầu, hơn nữa thân hình và giọng nói này, là nam nhân, không sai!

Hắn xông tới, một tay kéo Trang Ngũ ra khỏi Hoàng Phủ Thành, sốt ruột nói, “Lão Ngũ, hắn là một nam nhân!”

Trang Ngũ chớp chớp mắt, “Ta biết nha.”

“Biết mà người còn mang hắn về!” Trang Tứ nhảy dựng lên, càng không ngừng xoay quanh tại chỗ, “Ông trời của ta ơi, nếu đại ca biết nhất định sẽ lột da ta! Không được, không được,” hắn dừng lại, “Chúng ta lập tức trả hắn về, bảo hắn không được nói với bất kì kẻ nào là đã gặp Trang Ngũ, như vậy là được!”

Hắn nói xong lập tức đi về phía Hoàng Phủ Thành.

Trang Ngũ vội vàng ngăn hắn lại, “Người muốn làm gì? Không được đưa tiểu mỹ nhân của ta đi! Ta muốn ở cùng tiểu mỹ nhân!”

“Nhưng mà lão Ngũ à, hắn là một nam nhân! Nam nhân!”

“Nam nhân thì sao? Người có cả một phòng oanh oanh yến yến, đều không so được với một ngón tay của tiểu mỹ nhân của ta...”

Hoàng Phủ Thành chuyển động bàn tay vẫn còn như nhũn ra, tác dụng của ‘thực cốt tiêu cân tán’ có vẻ sắp hết. Hắn lạnh lùng liếc nhìn hai huynh đệ vẫn đang cãi cọ với nhau, đưa tay rút dao găm bên mình ra tiến lại gần — Trang Ngũ...

6. Chương 5: Vương Gia Tai Họa

“A!” Trang Tứ còn chưa sẵn sàng nên bị Hoàng Phủ Thành đá sang một bên, hắn vội vàng đứng lên đã thấy Hoàng Phủ Thành đang chặn một thanh dao găm sắc bén trên cổ Trang Ngũ.

“Lão Ngũ!” Hắn sợ hãi kêu lên, lập tức tiến lại gần.

“Không được nhúc nhích!” Hoàng Phủ Thành nắm chặt tay, dao găm dán chặt lên da Trang Ngũ.

“Tiểu... tiểu mỹ nhân, ngươi khôi phục lại rồi?” Trang Ngũ nín thở.

“Còn gọi một tiếng nữa ta sẽ cắt cái đầu của ngươi xuống!” Hoàng Phủ Thành quát.

“Ngươi muốn làm gì lão Ngũ nhà chúng ta?” Vẻ mặt Trang Tứ lo lắng.

Hoàng Phủ Thành nhướng mày, “Ta muốn làm gì hử? Hoàng Phủ Thành ta từ lúc chào đời tới nay còn chưa từng chịu nhục nhã như vậy. Tiểu *** tặc chết tiệt này, ta nhất định phải chỉnh đốn y cho tốt, cho y nếm thử sự lợi hại của Trần Nam Vương ta!”

“Ngươi là Vương gia tai họa kia?” Trang Tứ kinh ngạc nói. Dân gian truyền nhau rằng, nếu Đại Ân Quốc một năm đánh mười trận chiến thì nhất định sẽ có chín trận vì hử mà gây nên. Hôm nay vừa nhìn đã thấy Trần Nam Vương này thật sự rất có tư chất làm kẻ gây họa đây.

“A! Đau quá!” Nghe thấy Trang Ngũ kêu đau, Trang Tứ vội vàng lau nước miếng, tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man.

Trên cổ Trang Ngũ đã chảy ra một vệt máu, máu tươi đang chậm chậm chảy ra ngoài.

“Ông trời của ta ơi!” Trang Tứ luống cuống, “Vương gia gì đấy kia, ngươi ngàn vạn lần đừng làm lão Ngũ của chúng ta bị thương! Ngươi muốn gì thì cứ nói, ngươi... ngươi thả lão Ngũ nhà chúng ta ra trước được không?” Hử van xin.

“Thả hử? Ta hận không thể băm hử ra thành vạn đoạn...”

“Oa—” Hử còn chưa nói xong đã bị tiếng khóc của Trang Ngũ ngắt lời, “Sao có thể như vậy? Mỹ nhân của Nhị ca, Tam ca, Tứ ca đều là cướp được, vì sao mỹ nhân của ta lại như thế này? Ta không phục...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Hoàng Phủ Thành thực sự không chịu nổi đồng loạt âm của y xuyên vào lỗ tai. Tiếc rằng Trang Ngũ khóc rất to, hoàn toàn không để ý đến con dao đặt trên cổ, chỉ oa oa khóc một mạch.

Đang giảng chuyện, Liễu Trường Thanh từ bên ngoài đi vào thì thầm vài câu với Trang Tứ.

Trang Tứ gật đầu rồi nhìn về phía Hoàng Phủ Thành. “Làm một cuộc trao đổi đi, Trần Nam Vương.”

Hoàng Phủ Thành cau mày lạnh lùng nói, “Cái gì?”

“Thủ hạ của ngươi, tổng cộng ba mươi sáu thị vệ đều bị chúng ta bắt. Ba mươi sáu mạng đổi lấy lão Ngũ nhà chúng ta.” Trang Tứ nói.

Hoàng Phủ Thành do dự một lát, xem ra bọn Trương Khang Niên chờ thuốc hết tác dụng liền tới tìm hân. Tiểu *** tặc hành động nghênh ngang, bọn họ muốn tìm đến đây cũng không khó. Thị vệ hân mang theo đều là những tinh anh số một của vương phủ mà lại bị người của Phân Liễu sơn trang bắt gọn dễ dàng như vậy, xem ra Trang gia thật sự không đơn giản. Nghĩ đến đây, hân thả Trang Ngũ ra, “Thành giao.”

Trang Tứ thở phào nhẹ nhõm, lập tức căn dặn Liễu Trường Thanh, “Đưa Vương gia và thủ hạ của hân rời đi.”

“Ta không muốn rời xa tiểu mỹ nhân...” Trang Ngũ vừa nghe nói Hoàng Phủ Thành phải đi lập tức với qua, lại bị Trang Tứ dùng một tay giữ lại.

“Còn chưa đủ một sao? Thật là, mau để ca ca xem vết thương của ngươi. Hoàng Phủ Thành kia cũng thật độc ác, lại dám làm lão Ngũ nhà chúng ta bị thương như vậy. Ngươi từ nhỏ đến lớn đâu có bị thương chút nào đâu? Hay là để nhị ca xem cho ngươi đi. Được rồi, nghìn vạn lần đừng để đại ca biết, nếu không mấy huynh đệ chúng ta đều xong đời...”

“Ta muốn tiểu mỹ nhân...” Trong khi Trang Ngũ bị Trang Tứ ném bom oanh tạc chỉ có thể rơi lệ mà yếu ớt phun ra một câu như vậy...

7. Chương 6: Sát Thủ Đường Môn

Trương Khang Niên tìm một quán trà, kiểm tra kỹ lưỡng rồi mới hầu hạ chủ nhân ngồi xuống.

Hoàng Phủ Thành để lộ ra khuôn mặt, hoàn toàn khinh thường đủ loại ánh mắt xung quanh. Mũ che mặt trước kia hân dùng chẳng biết đã bị tiểu *** tặc ném đi đâu. Hân cũng thẳng thắn để lộ mặt suốt hai ngày nay.

Vừa mới ngồi xuống, định uống một ngụm trà, hân đã nghe thấy một giọng nói, “Tiểu mỹ nhân, hai ngày không gặp, có nhớ ta không?”

Hân để chén trà xuống, tiểu *** tặc cũng không biết từ khi nào đã ngồi xuống bên cạnh hân.

Chỉ thấy y một tay cướp lấy chén trà của hân, ngửi ngửi rồi cau mày, “Tiểu mỹ nhân, sao ngươi lại uống loại trà tầm thường thế này?” Hân nói xong cũng tiện tay ném chén trà xuống, rồi lại không biết biến từ đâu ra một ấm trà mới pha, “Uống cái này đi, ngâm châm bạch hào chính cống đấy!”

Về mặt Hoàng Phủ Thành trầm xuống, y tự mình đưa đến cửa cũng miễn cho hân phải đi tìm. Trong khi

suy tính, tay hắn dời về phía chuôi kiếm.

Không ngờ tiểu *** tặc còn nhanh hơn hắn, một tay đè xuống bàn tay muốn rút kiếm của hắn, đồng thời toàn bộ thân mình cũng đè sát tới. Hoàng Phủ Thành buộc phải nghiêng về sau, ấm trà kia đã đến bên môi, nước trà thơm dịu dịu lập tức chảy vào trong miệng.

Hắn bị ép uống mấy ngụm trà tiểu *** tặc mới vừa lòng tha cho hắn.

Lúc này Trương Khang Niên mới phản ứng lại, vương gia trừng mắt liếc hắn, bây giờ thì còn hữu dụng cái rắm.

“Cảnh cáo ngươi, không được theo ta nữa!” Hoàng Phủ Thành ném lại một câu rồi nghênh ngang mang theo thị vệ bỏ đi.

Rất rõ ràng là lời cảnh cáo của hắn không có một chút tác dụng. Tiểu *** tặc cười bạch mã đẹp đẽ của y thanh thoi theo sát bên cạnh hắn.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi còn chưa nói ngươi có nhớ ta hay không a?” Trang Ngũ không chịu buông tha hỏi lại.

Hoàng Phủ Thành hừ lạnh một tiếng, “Ta quả thật vô cùng nhớ ngươi. Hai ngày nay, ta không lúc nào không nghĩ làm sao để rút gân lột da ngươi, bầm thây vạn đoạn ngươi!”

Về mặt Trang Ngũ lập tức suy sụp, “Ta không tốt với tiểu mỹ nhân sao? Vì sao tiểu mỹ nhân lại oán hận ta như thế?”

“Quý tha ma bắt nhà ngươi...” Hoàng Phủ Thành nói đến một nửa đột nhiên dừng lại. Hai chiếc kim bạc mang theo mùi vị tanh hôi xé gió phóng đến.

Trang Ngũ “keng” một tiếng mở quạt ngọc ra, “Dám động tới tiểu mỹ nhân của ta, không muốn sống nữa chẳng!” Quạt ngọc xoay một vòng, kim bạc lập tức bay vòng trở lại.

“Tiểu mỹ nhân, sao ngươi lại chọc tới sát thủ Đường Môn vậy?” Trang Ngũ cau mày hỏi.

Hoàng Phủ Thành “hừ” một tiếng, không để ý tới y.

Phía sau cách đó không xa đột nhiên có một trận náo loạn, giống như có người từ trên cao rơi xuống. Trương Khang Niên vội vàng nhìn lại phía sau đã thấy rơi xuống là một sát thủ áo đen, trên người có cắm hai chiếc kim bạc.

Trương Khang Niên hoảng sợ trong lòng, sát thủ này không thể nghi ngờ là hướng về phía Vương gia. Như

vậy vừa rồi, là Trang Ngũ?

Hắn nhìn về phía Trang Ngũ không thèm quay đầu lại, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Thành, thầm nghĩ Trang Ngũ này đối với Vương gia rất bất kính nhưng lại thật lòng thích Vương gia, nếu không sẽ không ra tay cứu giúp. Nhìn võ công của y có vẻ vô cùng tốt, nếu Vương gia chịu giữ hắn bên mình thì tính mạng hắn là không cần lo lắng nữa. Hơn nữa Trang Ngũ môi hồng, răng trắng, tuấn tú phong lưu, còn rất xứng với Vương gia. Mặc dù Đại Ân Quốc không chú trọng nam phong (ý là gay. Há há há), nhưng nói chung là vẫn chấp nhận được, nếu Vương gia chịu nhận y cũng không phải là chuyện không tốt.

“Tiểu mỹ nhân, hôm nay ta cứu ngươi hai lần, ngươi có muốn lấy thân báo đáp hay không a?” Trang Ngũ nghiêng đầu nghiêm túc hỏi Hoàng Phủ Thành.

Hoàng Phủ Thành hừ lạnh không đáp lời. Không có y, hắn cũng không chắc chắn sẽ bị đối phương ám sát.

“Nói đến cũng lạ, vừa rồi ở quán trà, chỉ có trong trà của tiểu mỹ nhân là có độc. Sát thủ Đường Môn nhân từ như thế từ bao giờ, không muốn hại người vô tội?”

Hoàng Phủ Thành vẫn không đáp nhưng chuyện đó cũng không làm y mất hứng thú tiếp tục hỏi, “Tiểu mỹ nhân, rốt cuộc ngươi đã đắc tội với ai? Vì sao bọn họ đều muốn cho ngươi vào chỗ chết vậy? Trên kim bạc vừa rồi còn có ‘huyết phong hầu’ nha...”

“Ngươi có im đi không!” Hoàng Phủ Thành rốt cuộc không chịu nổi, quát lớn. “Ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, muốn giữ lại cái mạng nhỏ của ngươi thì đừng theo ta nữa!”

Trang Ngũ đắc ý cười lớn, “Tiểu mỹ nhân đừng lo cho ta. Những người đó không động được đến ta đâu.”

Hoàng Phủ Thành nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm chặt, trầm giọng nói, “Cho dù ngươi không bị ta liên lụy chết thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, dù chỉ một chút. Bốn vương sống hai mươi năm nhưng chưa từng bị người cợt nhả làm càn như vậy. Nếu ngươi thật sự không đi thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!” Hắn buông tay, quay đầu ngựa, thúc ngựa đi trước.

Trang Ngũ vội vàng vỗ mông ngựa đuổi theo sau, “Tiểu mỹ nhân...”

“Xoẹt!” Hoàng Phủ Thành nói được làm được, y vừa mở miệng, kiếm của Hoàng Phủ Thành đã tới thắt lưng, nếu không phải khinh công của y siêu việt, không chừng thật sự sẽ bị xẻ thành hai mảnh.

“Tiểu mỹ nhân thật là độc ác nha!” Về mặt Trang Ngũ như đưa đám, đứng trên thân kiếm của hắn.

“Ngươi xuống cho ta!” Hoàng Phủ Thành quát.

“Có thể xuống, nhưng tiểu mỹ nhân phải để cho ta ôm!” Trang Ngũ xoay người lập tức nhảy xuống, dãn

lên lưng hắn, ôm thật chặt.

“Lập tức buông ra cho ta!” Hoàng Phủ Thành gầm lên.

“Không muốn, không muốn!”

“Đồ tiểu *** tặc chết tiệt nhà ngươi!”

Trương Khang Niên im lặng nhìn bọn họ đùa cợt, dù sao ngựa vẫn đang đi, không làm lỡ hành trình là bao. Ngược lại Vương gia của bọn họ cũng không còn cô đơn trên đường đi nữa.

8. Chương 7: Tán Tỉnh

Bao trọn một nhà trọ bình dân, phái người kiểm tra hết trong ngoài một lượt, rồi lại tự mình kiểm tra phòng trọ của Hoàng Phủ Thành một lần thật cẩn thận, Trương Khang Niên mới yên tâm chấp tay nói với Hoàng Phủ Thành, “Chủ nhân nghỉ ngơi, thuộc hạ lui xuống trước.”

Hoàng Phủ Thành gật đầu, vẻ mặt lập tức trầm xuống chuyển hướng về phía Trang Ngũ vẫn luôn dính sau cái mông hắn, “Người cũng có thể đi rồi.”

“Hi hi!” Trang Ngũ cười rất lưu manh, nhảy lên chiếc giường lớn trong phòng hắn, “Giường rất lớn. Tiểu mỹ nhân, không bằng chúng ta ngủ chung đi.”

Trương Khang Niên cười thâm, im lặng lui ra.

“Muốn chết sao, tiểu *** tặc.” Hoàng Phủ Thành nắm chặt tay cắn răng nói.

Trang Ngũ nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt nhõm nhọt đọc thơ, “Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu nha —” (được chết trong tay người đẹp thành quỷ cũng phong lưu)

Trở mình một cái, y nhẹ nhàng tránh thoát khỏi đòn tấn công của Hoàng Phủ Thành, “Tiểu mỹ nhân, người không thích thơ sao? Mỗi lần Nhị ca, Tam ca đọc thơ cho mỹ nhân của bọn họ, các nàng đều cảm động đến mức nhảy vào ôm ấp nha.”

“Không được so ta với nữ nhân nông cạn!” Hoàng Phủ Thành xuất ra một chiêu, ném Trang Ngũ tới bên cửa sổ.

Trang Ngũ hắc hắc cười, “Đương nhiên, một lũ xoàng xĩnh tầm thường ấy làm sao so được với một... ngón

chân của tiểu mỹ nhân của ta.”

Trang Ngũ còn chưa nói xong Hoàng Phủ Thành đã đá ra một cước, y lui nhanh về sau mở cửa sổ nhảy ra. Hoàng Phủ Thành đóng cửa sổ “rầm” một tiếng.

Vừa chạm đất, giọng nói của tiểu *** tặc đã vang lên.

“Tiểu mỹ nhân, người không thích thơ vậy ta hát cho người nghe nhé.” Dứt lời y liền thật sự hát lên: “Mỹ nhân nũng nịu, ta vô cùng để tâm, hận không thể một chén rượu nuốt người vào bụng. Từng ngày nhớ, từng ngày mong, cuối cùng không đợi được. To gan vươn tới hôn vào miệng. Cảm ơn trời đất, người ta cũng không từ chối. Sớm biết người không từ chối như vậy đã không đợi đến ngày hôm nay!”

Bài ‘tán tỉnh’ này là bài tình ca gần đây được lưu truyền rộng rãi nhất trên phố, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của ai.

Chỉ nghe thấy y tiếp tục hát, “Cười kẻ thù làm lao dịch ngoài cửa sổ, cắn cái má thơm nồng, hai tay cỡi thất lưng. Ca ca chờ một chút, chỉ sợ có người tới, chờ một lúc nữa thất lưng tùy người cỡi!”

Tiếng hát của y non nớt trong vắt, hoàn toàn không có thanh trầm khàn khàn như của nam tử, hát loại bài hát dành cho nữ tử này ngược lại còn có chút thú vị. Nhưng Hoàng Phủ Thành chẳng có tâm trạng nào mà thưởng thức giọng hát của y, nghe y càng hát càng quá đáng chỉ không ngừng tức giận. Phải biết rằng toàn bộ người trong quán trọ đều là người theo hầu hần, y hát lớn tiếng như vậy, sợ không ai biết y đang đùa giỡn Trần Nam Vương hay sao?

“Nụ hôn nhẹ, người lẳng lơ cười. Chạm đến ta, hợp ý ta mới cùng người tương giao. Ai biết người to gan cường bạo. Mặc kệ có tốt đẹp hay không, vừa vào cửa đã ôm lấy. Thấy ai tới cũng hôn, bảo ta làm sao cho phải?”

Hoàng Phủ Thành thật sự không nhịn được nữa, xông lên một tay đẩy cửa sổ ra. Trang Ngũ thấy hần đi ra lập tức vui vẻ bay đến khung cửa sổ tiếp tục hát: “Người trong lòng, ngẫu nhiên mà gặp nhau, đang ở chỗ không người... A...” Hoàng Phủ Thành kéo y xuống, dùng một tay che miệng y, hần lại không khỏi bất ngờ.

Hần chỉ biết khinh công của Trang Ngũ rất cao, nhưng không nghĩ rằng thân thể y cũng nhẹ như vậy, kéo nhẹ một cái cũng có thể bay lên. Hơn nữa lúc này hần mới phát hiện, gương mặt Trang Ngũ nhỏ hơn bình thường, gần như chỉ to bằng bàn tay hần, hần vốn chỉ định che miệng y không ngờ che luôn cả cái mũi.

Lúc này mặt tiểu *** tặc đã đỏ bừng, đánh rơi cây quạt trong tay, dùng sức như trẻ con tách bàn tay như thép của hần ra.

Hoàng Phủ Thành có chút do dự, hần có nên nhân cơ hội bóp chết tiểu *** tặc không hiểu chuyện này không?

Ngay khi hắn đang chần chừ tính toán, tiểu *** tặc đã mở được bàn tay hắn, quỳ rạp trên đất hỗn hển thở từng hơi, “Ngạt... ngạt thở chết ta.”

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn y, không nói lời nào.

Chỉ thấy tiểu *** tặc nhặt quạt ngọc lên, đứng dậy nhìn trời, “Không còn sớm nữa, tiểu mỹ nhân, ta phải về trước đây.”

Hoàng Phủ Thành nghe vậy rất ngạc nhiên, không khỏi nhẹ nhõm thở ra, hơi còn chưa thở ra hết, tiểu *** tặc đã tiến đến trước mắt, “Quên mất. Đã lâu chưa hôn tiểu mỹ nhân một cái, trước tiên thơm người một cái đã...”

“Người — cút ra ngoài cho ta!” Hoàng Phủ Thành chợt rống lên, sau đó “rầm” một tiếng, là tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Đau... đau muốn chết.” Trang Ngũ khốn khổ đứng lên từ dưới đất, “Tiểu mỹ nhân thật thô lỗ, lại có thể ném ta ra!”

Trương Khang Niên cười một lúc rồi đi tới bên cạnh y, “Tiểu huynh đệ, ta chuẩn bị cho ngươi một gian phòng nhé.”

Trang Ngũ nhăn mặt cau mày, bất mãn quát, “Tiểu huynh đệ cái gì? Ta đã mười sáu rồi!”

Trương Khang Niên càng thấy buồn cười, “Được rồi, Trang huynh đệ, ngươi cần một gian phòng không?”

Trang Ngũ mặt mày rạng rỡ vỗ vỗ vai hắn, “Trương đại ca đừng khách khí! Gọi Trang Ngũ là được rồi. Gọi Trang Ngũ hiệp thì càng tốt. Gian phòng à, không cần đâu. Ta phải về.”

Trương Khang Niên suy sụp, “Trang... Ngũ, ngươi định về?” Hắn còn tưởng y sẽ theo bọn họ luôn.

Trang Ngũ cười cười, “Ta phải đi đập đập cái cứ điểm của Trang gia ở gần đây đã. Trương đại ca không cần quá nhớ mong ta. Sáng mai là có thể nhìn thấy ta!”

9. Chương 8: Cao Thủ

Thật không nghĩ tới sớm như vậy hắn đã “thấy” y.

“Rầm!” Trong phòng Hoàng Phủ Thành truyền đến tiếng đồ sứ bị đập nát, tiếp theo là tiếng rống của

Hoàng Phủ Thành còn to hơn, “Tiểu *** tặc chết tiệt! Ta chém ngươi!”

Sáng sớm hôm nay hắn đã bị tiếng gầm lên giận dữ đánh thức.

“Chủ nhân, có cần thuộc hạ vào không?” Hắn đứng ngoài phòng cung kính hỏi.

“Không ai được vào! Ta muốn tự tay giết chết tiểu *** tặc chết tiệt này!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiếng cười đùa của Trang Ngũ từ trong truyền ra, “Nghìn vạn lần không được vào! Cảnh bên trong rất nóng bỏng, các ngươi sẽ không chịu nổi! Ha ha... Tiểu mỹ nhân...”

“Rầm!” Không biết cái gì lại bị đập vỡ, cả quán trọ không khỏi rung chuyển.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Hoàng Phủ Thành giận dữ gầm lên, kiếm dài xẹt qua cửa sổ, Trương Khang Niên lùi về phía sau tránh kiếm gió.

Một lúc sau, tiếng náo nhiệt cuối cùng cũng dần dần ngừng lại. Nghĩ chủ nhân cũng đã mệt, Trương Khang Niên đi lên, đang muốn mở miệng hỏi chủ nhân có gì sai bảo không thì cánh cửa gỗ đáng thương “cạch” một tiếng đổ xuống.

Hắn cảm thấy toàn bộ máu thoáng một cái dồn lên đầu, thị vệ bên cạnh đã sớm che mũi hốt hoảng lùi lại.

Hắn cũng muốn đi nhưng nếu cả hắn cũng đi, chủ nhân không giận mới là lạ! Nhưng... hình ảnh như vậy, còn nhìn một lúc nữa hắn cũng sẽ như thị vệ kia, máu mũi bạo phun.

Tóc trên đầu Hoàng Phủ Thành lộn xộn, sắc mặt ửng đỏ, dựa vào kiếm thở hổn hển từng ngụm, từng giọt mồ hôi chảy theo những sợi tóc rối bời, tí tách nhỏ xuống. Áo khoác lơ đãng mở rộng lộ ra từng mảng da thịt trắng như tuyết, trên làn da mịn màng hiện ra những ấn ký hồng hồng làm người ta suy nghĩ miên man...

Chỉ thấy Hoàng Phủ Thành thở chậm lại, phục hồi sắc mặt, chỉnh lại y phục, nói với Trương Khang Niên, “Dặn dò xuống dưới, ta muốn tắm.”

Trương Khang Niên vội vàng bịt mũi, thưa dạ đáp một câu “Vâng!”

Đang định chạy thì chủ nhân đột nhiên hung hăng ném vật gì đó vào hắn, hắn vội vàng đón lấy, chính là Trang Ngũ. “Quản chặt tiểu *** tặc này cho ta!” Hoàng Phủ Thành nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại một câu rồi đi thẳng.

“Ai nha nha—” Trang Ngũ nằm trên giường Hoàng Phủ Thành, vẻ mặt say mê nói ra suy nghĩ trong đầu,

“Người nói xem tiểu mỹ nhân tắm là cảnh tượng như thế nào?”

Hô hấp của Trương Khang Niên cứng lại, thầm nghĩ hình ảnh như vậy người có ý chí không mạnh thì tốt nhất đừng xem.

“Người lên vào từ khi nào?” Hắc hỉ. Tuy hắc tin tưởng Trang Ngũ sẽ không làm Vương gia bị thương nhưng một người sống to như thế này lên vào phòng mà hắc cũng không biết, thân là thị vệ bên cạnh vương gia, hắc thật không làm tròn trách nhiệm.

Trang Ngũ ngồi xuống, rất nghiêm túc hỏi, “Rốt cuộc tiểu mỹ nhân đã đắc tội ai? Bọn người tôi qua tới toàn những cao thủ võ lâm.”

Trương Khang Niên biến sắc, “Người đang nói, tôi qua, không chỉ có người lên vào được?”

Trang Ngũ chớp chớp mắt nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Trương Khang Niên, vội vàng vỗ vai hắc, “Trương đại ca đừng căng thẳng. Có ta ở đây đâu thể để kẻ xấu tới gần phòng của tiểu mỹ nhân? Ta lo lắng cho sự an toàn của tiểu mỹ nhân, cho nên mới... à... bảo vệ bên người!” Trang Ngũ suy nghĩ cả buổi, cuối cùng cũng tìm được một lý do cực kỳ hoàn hảo cho việc không nhin được nên mới len lén bò vào phòng Hoàng Phủ Thành. Nghĩ tới đây, Trang Ngũ nuốt nuốt nước miếng, cũng tại tiểu mỹ nhân quá thơm, hắc mới không nhin được... cắn mấy miếng nho nhỏ.

Xem ra đối phương còn chưa tới gần phòng của chủ nhân đã bị Trang Ngũ tiêu diệt gọn.

“Người thích Vương gia chúng ta sao?” Sau khi suy nghĩ, Trương Khang Niên nghiêm túc hỏi.

“Cái này nha,” Trương Khang Niên nghiêm túc hỏi nên Trang Ngũ cũng cực kỳ nghiêm túc trả lời, “Ta chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp như tiểu mỹ nhân. Ước gì mỗi ngày có thể nhìn thấy hắc, gần bên hắc không rời. Một lát không nhìn thấy hắc, ta sẽ vô cùng vô cùng nhớ hắc. Giống như bây giờ.”

Trương Khang Niên nở nụ cười, “Đó chính là thích rồi. Nếu... ta nói Vương gia có ý thu nhận người, người có đồng ý hay không?”

Trang Ngũ biến sắc, vội vàng che cái miệng của hắc, hoảng sợ nhìn chung quanh một lát tuy ở đây chỉ có hai người bọn họ. “Ta van người, Trương đại ca. Lời này không thể nói lung tung được.” Y căng thẳng nhỏ giọng nói, “Đại ca của ta còn chưa biết chuyện tiểu mỹ nhân. Nếu đã biết... Ta thì không có chuyện gì, chỉ sợ tiểu mỹ nhân sẽ...”

Trương Khang Niên rung mình một cái, Trang Nhất hành động độc ác có tiếng.

Thấy vẻ mặt Trương Khang Niên quá nghiêm trọng, Trang Ngũ vội vàng buông hắc ra, cười nói, “Không cần quá căng thẳng, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca của ta sẽ giúp ta giấu diếm. Đúng rồi, các người muốn đi đâu vậy?”

“Tôi Ân thành mừng sinh nhật Hoàng Thượng.” Thật ra chủ nhân căn bản không muốn rời đất phong ở Tây Châu, những tiệc rượu có thể từ chối đều đã từ chối. Nhưng ngày sinh nhật của Hoàng Thượng, mỗi năm một lần, thật sự không bỏ qua được. Vừa rời khỏi Tây Châu, những người đến ám sát Vương gia đã đếm không hết, mỗi một lần đều làm hấn kinh hồn bạt vía.

“Ân thành?” Hai con mắt Trang Ngũ phát sáng, “Ta còn chưa tới đó. Nghe nói nơi đó vô cùng phồn hoa.”

“Đó là đương nhiên, Đó là trái tim của nước Đại Ân chúng ta mà. Nhưng” Sắc mặt hấn trầm xuống, “đối với chủ nhân mà nói, đó cũng là nơi ngài không muốn tới nhất.”

Trang ngũ chớp chớp mắt, “Vì sao vậy?”

“Bởi vì...”

“Các người trò chuyện thật vui vẻ ha!” Hoàng Phủ Thành chẳng biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào, lạnh lùng phun ra một câu.

Trương Khang Niên trầm nghĩ một tiếng hồng бет rồi. Chủ nhân không thích nhất là có người nói chuyện của hấn sau lưng. Đang nghĩ làm cách nào để kết thúc, Trang Ngũ đã giật mình nhảy dựng lên giờ hai tay thề, “Tiểu mỹ nhân, người nghìn vạn lần đừng hiểu lầm. Ta tuyệt đối không có tình cảm gì khác với Trương đại ca. Trong lòng ta chỉ có một mình người!”

Hoàng Phủ Thành nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc không gì sánh được của Trang Ngũ, một lúc sau cũng không nói nổi một câu. “Hừ!” Hấn vung tay áo, tức giận bỏ đi.

“Ha ha ha!” Hoàng Phủ Thành vừa đi, Trương Khang Niên đã không nhịn được cười thành tiếng, hấn chưa từng thấy chủ nhân có vẻ mặt như vậy, thật giống như bị người ta túm chặt lấy cái đuôi. Xem ra, chủ nhân cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác với Trang Ngũ nha!

10. Chương 9: Bẩy Ngày

Trương Khang Niên giật mình một cái, vùng dậy từ trên giường.

Đã xảy ra chuyện. Hấn là người đầu tiên phản ứng. Sáng sớm mỗi ngày, hấn đều bị tiếng rống giận dữ của Vương gia đánh thức, nhưng hôm nay, trong phòng Vương gia ngay cả một tiếng động cũng không có.

“Chủ nhân!” Hấn không chút suy nghĩ đá văng cửa phòng Hoàng Phủ Thành ra, chạy ào vào.

Mùi máu tươi lập tức xông vào mũi. Trên mặt đất mấy thi thể áo đen nằm ngổn ngang, Hoàng Phủ Thành

nằm nghiêng trên giường, trên áo choàng nhạt màu dính vết máu. Trái tim hẫng thất chặt.

Hoàng Phủ Thành chậm rãi mở mắt ra, “Người đến rồi. Dọn dẹp mấy xác chết này đi.”

“Chủ nhân, người bị thương?” Trương Khang Niên nhìn xiêm y đầy máu của hắn, lo lắng hỏi.

Hoảng Phủ Thành lặng lẽ chuyển ánh mắt đến áo choàng trên người mình, sâu xa nói, “Bị thương, không phải ta.”

Trương Khang Niên hoảng sợ, không phải là... Trang Ngũ bị thương chứ? Nhìn quanh, không tìm thấy bóng dáng Trang Ngũ.

“Hắn đi rồi.” Hoàng Phủ Thành đứng lên, “Người đi đánh thức mọi người dậy, dọn dẹp một chút. Chúng ta xuất phát.”

Trương Khang Niên đi khắp nơi, phát hiện mọi người ngủ say như chết, khó khăn lắm mới đánh thức được bọn họ.

Xử lý xong tất cả, lòng dạ Trương Khang Niên đều bị bắt mất. Đêm qua bọn họ lại có thể chùn chân ngủ, bị thuốc mê làm cho mê mết, để lại một mình Trang Ngũ bảo vệ Vương gia. Cũng không biết rốt cuộc hắn bị thương như thế nào? Hiện Tại bên người Vương gia không có Trang Ngũ, hành động càng phải cẩn thận.

Bảy ngày. Trương Khang Niên khóc thét trong lòng. Bảy ngày rồi, Trang Ngũ vẫn không xuất hiện, không phải bị thương quá nghiêm trọng chứ? Vấn đề an toàn của Vương gia giờ cũng không còn là chuyện làm hắn đau đầu nhất nữa. Vì hắn phát hiện ven đường luôn luôn có người vô tình bảo vệ Vương gia. Đại khái là Trang Ngũ đã sử dụng người của Trang gia. Nhưng bản thân hắn lại chậm chạp không phát hiện ra.

Từng ngày qua đi, mây đen trên mặt Vương gia cũng càng ngày càng dày. Dù chỉ hơi tối gần một chút đều có thể bị hơi lạnh trên người y đông cứng. Hắn len lén liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thành, mấy ngày nay hoàn toàn không cần che mặt, vì vẻ mặt kia của Vương gia lạnh tới mức người ta liếc nhìn một cái đã không nhìn được mà lạnh run.

Đau đầu nha. Trang Ngũ còn không sớm xuất hiện, sớm muộn gì hắn cũng bị Vương gia đông lạnh chết tươi.

“Chủ nhân cẩn thận!” Trương Khang Niên ghì cương ngựa mở miệng nhắc nhở. Phía trước là một khe hẹp, là nơi có điều kiện tốt nhất để phục kích.

Bọn họ chưa đi bao lâu, ngay lập tức đã bị một tảng đá lớn chặn đường.

Hoảng Phủ Thành nhíu mày, trường kiếm rời khỏi vỏ.

Hơn mười người mặc áo đen không một tiếng động xuất hiện, giống như ma quỷ.

Hoàng Phủ Thành hừ lạnh một tiếng, tới rất đúng lúc, làm chỗ để hắn trút giận.

Còn chưa kịp ra tay, hắn đã thấy một người áo đen rầm rầm ngã xuống. Ngắc đầu nhìn lại, bên ngoài khe núi, tám người khác đồng loạt giương cung nhắm ngay vào bọn người kia.

“Phịch!” Một tên áo đen giật mình, lập tức ngã xuống.

Một lúc sau, tiếng vù vù vang lên không dứt bên tai. Hoàng Phủ Thành vẫn không nhúc nhích nhìn những mũi tên bay qua mình. Trang gia thật sự rất lợi hại, lại có thể có nhiều cung thủ nhất đẳng như vậy, mỗi một mũi tên gần như không có cái nào không trúng đích. Không lâu sau, bọn áo đen đều ngã xuống đất, tám cung thủ kia cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Hoàng Phủ Thành lạnh lùng thu kiếm vào vỏ. Xoay người, Trương Khang Niên đang chỉ huy thị vệ di chuyển tảng đá kia.

Không bao lâu sau tảng đá đã được dời đi.

Từ trong bụi rậm hiện ra một thiếu niên cười một con ngựa. Thiếu niên kia một thân y phục màu trắng, mắt ngọc mây ngài, gương mặt tươi sáng như hoa. “Tiểu mỹ nhân, đã lâu không gặp, có nhớ ta không?”

11. Chương 10: Nếu Như

Hoàng Phủ Thành nghiêm mặt lạnh lùng, thúc ngựa đi qua y.

Trang Ngũ vội vàng đuổi theo, đang định mở miệng thì một người mặc trang phục tùy tùng chạy vội tới trước ngựa y, hỗn hển nói, “Ngũ thiếu gia, sao ngài lại đến đây, làm tiểu nhân tìm thật lâu. Mau trở về cùng tiểu nhân đi. Nhị thiếu gia không tìm được ngài sẽ lo lắng.”

Trang Ngũ nhăn mặt cau mày, “Nhị ca đã quá căng thẳng rồi. Vết thương nhỏ của ta đã sớm lành rồi mà hắn vẫn còn ép ta nằm trên giường, nằm đến mức xương cốt ta sắp tan ra rồi.”

“Ngũ thiếu gia, Nhị thiếu gia là vì muốn tốt cho ngài. Vết thương của ngài còn chưa khỏi hoàn toàn, mau trở về cùng tiểu nhân đi. Nếu Nhị thiếu gia giáng tội, tiểu nhân đảm đương không nổi.”

Trang Ngũ nổi giận, “Cái gì mà còn chưa khỏi hoàn toàn? Không phải chỉ còn một vết nhỏ thôi sao? Nhị ca, Tam ca chỉ biết việc bé xé ra to. Đi, đi, đi.” Trang Ngũ quát xong, thu lại vẻ giận dữ, “Người về nói lại với Nhị ca, thuốc của hắn ta đã mang theo người, nhất định sẽ bôi mỗi ngày, để lại một chút sẹo thì ta sẽ

xách đầu đến gặp hấn.”

“Ngũ thiếu gia...”

“Muốn chọc giận ta sao?” Trang Ngũ trừng mắt nhìn hấn, “Không được theo ta nữa! Lập tức trở về truyền lời!”

Trang Ngũ tàn bạo quát xong, lập tức thúc ngựa về phía trước, nhìn thấy Hoàng Phủ Thành liền cười cực kỳ nịnh nọt, “Tiểu mỹ nhân...”

Hoàng Phủ Thành không nói không rằng, tay phải mạnh mẽ đưa qua vén tay áo của y lên. Vết thương sâu gần tới xương đêm đó nay chỉ còn là một vết sẹo màu hồng nhạt.

Khoảng cách gần như thế, Trang Ngũ nhân cơ hội dùng cánh tay không bị thương sờ mặt hấn, “Tiểu mỹ nhân không cần lo lắng. Vết thương của ta đã khỏi hấn rồi.”

Bất ngờ là Hoàng Phủ Thành không trợn mắt với y, chỉ rất nhanh buông tay áo của y xuống, quay đầu đi.

Tay. Trên tay Hoàng Phủ Thành dường như vẫn còn cảm giác. Tay y, nhỏ bé và mềm mại, cánh tay bên dưới tay áo còn có màu hồng cánh sen tươi mát. Một cánh tay như vậy quả thực rất... đẹp.

Bình tĩnh lại, gương mặt tiểu *** tặc đã tiến tới trước mắt, đôi mắt to đẹp lóe sáng, “Tiểu mỹ nhân, người đang nghĩ gì vậy?”

Về mặt hấn lạnh lẽo, bất ngờ đẩy y ra.

Tiểu *** tặc nằm trên ngựa, tuyệt đối không lo lắng sẽ ngã xuống. “Tiểu mỹ nhân, sao người lại không chút cảm động vậy?” Về mặt y nghi hoặc hỏi, “Ta đã nhiều lần cứu người, theo lý mà nói thì người đã sớm rung động trong lòng, lấy thân báo đáp nha. Rất cuộc là có vấn đề ở đâu nha?”

Y nghiêng đầu, rất nghiêm túc tự hỏi, chỉ chốc lát sau mặt y đã kéo tới, y không nhìn được ngáp một cái. “Thật là, Nhị ca đã kê đơn thuốc gì vậy, mỗi lần uống xong đều buồn ngủ.” Y ngồi xuống, “Tiểu mỹ nhân, cho ta mượn ***g ngực người để dựa vào được không?”

Hoàng Phủ Thành không đáp. Y coi như hấn đã đồng ý. Lập tức phi thân vào trong lòng hấn, dúm đầu vào ngực hấn, ôm thật chặt.

Một lúc sau, hô hấp của người trong lòng dần dần đều hơn. Hoàng Phủ Thành hơi cúi người, nhìn cằm cổ trắng nõn mịn màng trong áo y.

Thân thể của y nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt y xinh đẹp dịu dàng, tay của y mềm mại uyển chuyển, hay là, hay là... Ánh mắt hấn đảo qua vành tai y, nữ tử Đại Ân quốc khi hai tháng tuổi sẽ xỏ lỗ tai. Hấn không nhìn thấy lỗ tai trên vành tai mềm mại ngọt ngào của y. Hấn không cam chịu nhìn xuống dưới, cái cổ nhẵn bóng của y, không có vết hầu nổi lên. Một bé trai ước chừng mười bốn tuổi chưa có vết hầu cũng là chuyện bình thường. Nhưng, ánh mắt hấn dừng trên ngực y, nếu là một nữ tử đã mười bốn thì nơi đó nên... trưởng thành rồi chứ.

Hoàng Phủ Thành cắn chặt răng, nhiều lần đã mắng chính mình đừng nên nghĩ bậy, nhưng, nếu như y là con gái, nếu như y là con gái, hấn sẽ...

Không muốn tự hành hạ chính mình nữa, cánh tay Hoàng Phủ Thành duỗi ra, đặt ngang trên ngực y, một mặt phẳng.

Không dè nên được nổi thất vọng đang cuộn trào.

Trang Ngũ không thoải mái hất bàn tay to đặt trên ngực ra rồi tỉnh dậy. Hì hì, vẫn còn ở trong lòng tiểu mỹ nhân. Y hít một cái, hương thơm ngát. Nhớ tới vài ngày trước y còn trộm hương hàng đêm không khỏi nhỏ nước miếng, một lúc sau đã thấm ướt cả y phục bằng tơ lụa tốt nhất của Hoàng Phủ Thành. Cách xiêm y thật không dễ cắn, liếm một chút là được rồi. Hương vị không tệ, tiếp tục...

Hoàng Phủ Thành vốn đang ngẩn ngơ, không ngờ rằng Trang Ngũ đã tỉnh, cái lưỡi dính hương cách y phục trên choker da thịt hấn.

“Tiểu *** tặc chết tiệt!” Hấn dùng một tay nhắc y lên, hung dữ nhìn y.

“Ha ha... Tiểu mỹ nhân...” Tiểu *** tặc cười rất vô lại.

Hoàng Phủ Thành chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng âm âm bốc lên, hận không thể một tay xé nát gương mặt kia, hung hăng đập bẹp, hấn không chút lưu tình hất y từ trên không xuống đất.

Đáng chết! Hấn lại có thể nghĩ rằng nếu y là con gái, hấn sẽ lấy y. Trên đời này sẽ có nữ tử cướp người lại còn đùa giỡn nam nhân sao? Trên đời này sẽ có nữ tử nửa đêm bò lên giường nam nhân sao? Trên đời này sẽ có nữ tử im hơi lặng tiếng sàm sỡ nam nhân sao? Ngay cả có, nữ tử như vậy có ai dám lấy?

Trang Ngũ dựa vào khinh công siêu việt xoay người giữa không trung, rốt cuộc tránh được số phận hôn đất của cái mông nhỏ. Khó khăn tiếp đất, y bấu môi, “Ta còn tưởng tiểu mỹ nhân bắt đầu thích ta, thì ra là vẫn như trước!”

“Sự nhần nhện của Vương gia cũng có giới hạn.” Trương Khang Niên giúp y dắt con ngựa trắng tới, nhỏ giọng nói. Ai bảo tiểu tử này được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, đã để y nằm trong lòng, y còn muốn nhân cơ hội động tay động chân.

“Cảm ơn Trương đại ca!” Trang Ngũ cười nhẹ với Trương Khang Niên, xoay người lên ngựa.

“Đã nhiều ngày không nhìn thấy người, ta còn lo vết thương của người quá nặng, hôm nay nhìn thấy người rất cuộc cũng an tâm rồi.” Trương Khang Niên nói.

“Thì ra Trương đại ca vẫn còn nghĩ đến ta a!” Trang Ngũ quay lại, vẻ mặt cảm động.

“Đó là đương nhiên. Dù sao cũng là bằng hữu.” Trương Khang Niên cười đáp đã thấy vẻ mặt Trang Ngũ chuyển từ cảm động thành xấu hổ, “Trương đại ca, ta xin lỗi người, mấy ngày qua ta chỉ nhớ tới tiểu mỹ nhân, chưa từng nghĩ đến người.”

Trương Khang Niên bất ngờ một chút rồi cười ha hả, “Không sao, ta tuyệt đối không để ý!”

12. Chương 11: Hách Liên Nghiễm

Gần Ân thành.

Hoàng Phủ Thành ngồi vào xe ngựa Trương Khang Niên chuẩn bị cho hắn.

“Tiểu mỹ nhân...” Trang Ngũ nhìn Hoàng Phủ Thành ngồi vào xe ngựa, vẻ mặt nôn nóng, “Đang yên đang lành lại ngồi xe ngựa làm gì a.” Y vô cùng hờn giận nói.

“Ân thành nhiều người hỗn tạp, Vương gia cứ nên giấu mặt thì tốt hơn.” Trương Khang Niên giải thích.

Trang Ngũ bĩu môi, rầu rĩ không nói nữa.

Hoàng Phủ Thành liếc y một cái, tiểu *** tặc lại không thừa cơ lên xe cùng hắn, thật sự là hiếm thấy.

Xe vừa đi được một lát, tiểu *** tặc lại kéo màn xe, một cái đầu tiên vào dò xét, “Tiểu mỹ nhân, còn một đoạn đường nữa mới vào thành, ta thấy phong cảnh gần đây rất đẹp, người có muốn ra ngoài cưỡi ngựa một lát không?”

Không bình thường, Hoàng Phủ Thành nhìn hắn thật kỹ rồi kết luận trong lòng.

“Muốn vào đây không?” Hắn hỏi.

Trang Ngũ ngây người, “Cái gì?”

“Ta đang bảo người vào ngồi xe ngựa cùng ta.” Hoàng Phủ Thành chậm rãi giải thích.

Về mặt Trang Ngũ cũng chờ.

“Người say xe ngựa.” Hoàng Phủ Thành nói.

Sắc mặt Trang Ngũ lập tức trắng bệch.

“Say vô cùng lợi hại.” Hoàng Phủ Thành lại nói.

Trang Ngũ hoàn toàn đứng hình.

Buông màn xe, khoe môi Hoàng Phủ Thành cong lên một độ cong cực kỳ duyên dáng. Rốt cuộc cũng tìm được nhược điểm của tiểu *** tặc. Tương lai nhất định phải tìm cơ hội trừng trị y cho tốt!

“Hách Liên Nghiễm phụng mệnh Hoàng Thượng ở đây cung nghênh Trấn Nam Vương.” Còn chưa vào thành, một vị lão tướng thân mặc giáp, nhanh nhẹn khỏe mạnh đã chờ ở cửa thành.

“Làm phiền lão tướng quân, thân thể bản vương không khỏe, không tiện đáp lễ, mong tướng quân thứ tội.” Tiếng Hoàng Phủ Thành vọng từ trong xe ra còn bản thân thì không xuống.

“Tiểu mỹ nhân khó chịu sao?” Trang Ngũ vừa nghe hắn nói thân thể không khỏe lập tức thò đầu vào trong xe.

Hoàng Phủ Thành trừng mắt nhìn y, đẩy cái đầu nhỏ của y ra ngoài.

“Cụu thần phụng mệnh hộ tống Vương gia về phủ, mời Vương gia.” Hách Liên Nghiễm bước ra nhường đường, nhìn đoàn người Hoàng Phủ Thành đem theo rồi lại nhìn những người của mình ở phía sau.

Lần này không tiếc số tiền lớn thuê sát thủ hạng nhất trong giang hồ lại vẫn không thể giết chết Hoàng Phủ Thành.

Hách Liên Nghiễm thở dài. Thật ra hắn đã nhìn Hoàng Phủ Thành này lớn lên. Thái độ làm người của y rất ngay thẳng, cũng có tài cán, ở đất phong cũng rất được dân chúng yêu mến. Nhưng, gương mặt y... vừa sinh ra đã định trước mà một gương mặt hại nước hại dân.

Năm nay biên quan đã mấy lần báo cáo tình hình khẩn cấp, Khương Vu quốc ở phía bắc lại mở đợt tấn công. Cùng lúc đó, Tây Dạng ở phía tây dường như cũng bắt đầu rục rịch. Hai nước này giương giương mắt hổ với Đại Ân quốc cũng chỉ vì một nguyên nhân — Trấn Nam Vương Hoàng Phủ Thành của bọn họ.

Tây Dạng là nữ quốc, trong nước phụ nữ làm chủ, nữ đế đương triều Thái Nữ từng tới Đại Ân làm sứ thần, ngẫu nhiên gặp Hoàng Phủ Thành, từ đó gieo xuống mầm mống tai họa. Khi nữ đế đó lên ngôi, việc đầu tiên là dâng thư lên Hoàng Thượng xin gả Hoàng Phủ Thành tới nước nàng. Nếu thánh thượng phê chuẩn thì đây thật sự là một dịp tốt để hai nước giao bang, bắt đầu dĩ là ngay cả thánh thượng hiện giờ cũng... Aiz Từ đó, Tây Dạng quốc nếu không xâm phạm biên giới thì cũng phải ám sử vào Đại Ân... Quan hệ hai nước đóng băng.

(Tên của nữ đế Thái Nữ có nghĩa là quá nữ/ quá con gái.]] Vậy thì làm nữ đế nữ quốc là đương nhiên rồi. Hơ hơ. Tiện đây nói luôn, tác giả cũng quá là lười đi, Trang gia đánh số 1, 2, 3, 4 làm Sâu có cảm giác nhà này mất để quá, đánh số như heo. ==!!!)

Về phần Khương Vu. Khương Vu quốc cũng đã ham muốn Hoàng Phủ Thành từ lâu. Khương Vu cũng giống với nước chúng ta, đàn ông làm chủ. Nhưng quý tộc Khương Vu lại chuộng nam nam. Khi quốc vương Khương Vu mang bức vẽ Hoàng Phủ Thành về nước, người trong nước biết trên đời có mỹ nam như vậy gần như toàn dân kích động, hết sức ủng hộ Khương Vu quốc cướp Hoàng Phủ Thành về nước bọn họ. Quân đội Khương Vu vốn dũng mãnh, nay tinh thần binh sĩ lại tăng vọt, trước giờ Đại Ân miễn cưỡng lắm mới chống đỡ được vài phần.

Cho nên nói, muốn giải quyết hai vấn đề lớn của vùng biên quan này chỉ có biện pháp duy nhất đó là —Hoàng Phủ Thành phải chết!

Hách Liên Nghiễm liếc mắt nhìn xe ngựa của Hoàng Phủ Thành rồi thầm hạ quyết tâm. Vì dân chúng Đại Ân quốc này, cho dù hắn phải trả giá cái mạng già này hắn cũng không hối tiếc.

Chỉ trong chốc lát đã tới phủ Trấn Nam Vương.

Mái ngọc lưu ly, nguy nga lộng lẫy, khắp Đại Ân quốc sợ là sẽ không tìm được nơi nào xa hoa hơn phủ Trấn Nam Vương này. Tuy Hoàng Phủ Thành mỗi năm chỉ tới Ân thành một lần nhưng Hoàng thượng lại không tiếc số tiền lớn giúp hắn tu sửa lại phủ.

Hoàng Phủ Thành vén màn lên, xuống khỏi xe. Hách Liên Nghiễm kinh ngạc một lúc lâu, y không che mặt. Dung nhan tuyệt thế kia lại thản nhiên phơi bày trước mắt bao người. Xung quanh nổi lên những tiếng nín thở.

Hoàng Phủ Thành dường như không thèm để ý chút nào, hoàn toàn phớt lờ. Nhìn lại phía sau, chờ thiếu niên cưỡi ngựa trắng xuống ngựa đi tới mới cất bước vào phủ.

Thiếu thiên kia có phải Ngũ thiếu gia của Trang gia như lời thám tử nói không? Ngay cả Trang gia cũng dính dáng vào, chỉ sợ mọi việc sẽ càng ngày càng phức tạp.

13. Chương 12: Phủ Trấn Nam Vương

“Tiểu mỹ nhân, vương phủ của người thật xa hoa nha!” Trang Ngũ nhìn khắp nơi, không khỏi líu lười. Mỗi ngóc ngách ở đây đều được mài dũa hết sức tinh tế, hết sức xa hoa, chỉ chưa đến mức từng viên đá lát sàn cũng được bọc vàng thôi.

Hoàng Phủ Thành cười nhạt, “Đều là của Hoàng thượng ban cho.” Thật là tốt, người đời lại có dịp bàn luận hấn hại nước như thế nào.

Trang Ngũ chớp chớp mắt, nghĩ một lúc rồi đột nhiên ôm lấy Hoàng Phủ Thành, cảm giận nói, “Tiểu mỹ nhân không được để những thứ này làm hoa mắt. Người muốn nhà to thế nào ta đều có thể cho người! Trang gia ta giàu nhất thiên hạ, nhất định đẹp hơn ở đây gấp trăm lần!”

Hoàng Phủ Thành cầm mặt y, lạnh nhạt nói, “Người coi Trấn Nam Vương ta là loại người gì? Tây Châu giàu có sung túc, ta còn thiếu thốn những thứ này?”

“Ha ha...” Trang Ngũ cười toe toét, “Tiểu mỹ nhân không thích là ta yên tâm rồi. Ta còn tưởng sẽ có nhiều tình địch a.”

“Tình địch?” Hoàng Phủ Thành nhướng mày, ghé sát vào lỗ tai y nhỏ giọng nói, “Tình địch của người cũng không phải ít đâu.”

Trang Ngũ ngây ngốc nhìn Hoàng Phủ Thành hất tay mình rồi xoay người rời đi. Có ý gì? Mơ ước tiểu mỹ nhân ngoại trừ thánh thượng còn không ít người sao?

“Trang Ngũ.” Trương Khang Niên vỗ tỉnh Trang Ngũ còn đang ngơ người.

“Chuyện gì vậy, Trương đại ca?” Trang Ngũ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khang Niên, vội hỏi.

“Người đi chuẩn bị một chút, buổi tối tiến cung cùng Vương gia đi.” Trương Khang Niên nói.

“Không thành vấn đề!” Nghĩ đến việc có thể dạo chơi trong hoàng cung, gương mặt Trang Ngũ tràn đầy hưng phấn, nhảy dựng lên muốn đi.

“Chờ một chút!” Trương Khang Niên kéo y lại, nghiêm túc nói, “Trong cung rất nguy hiểm, mong người có thể ở bên cạnh Vương gia, bảo vệ an toàn cho Vương gia.”

“Trong cung sẽ có nguy hiểm gì nha?” Trang Ngũ nghi hoặc hỏi.

Trương Khang Niên lắc đầu, “Ta cũng không biết chính xác. An toàn của Vương gia ta giao cho người, mong người đừng để ta thất vọng là được.”

“Cứ giao tiểu mỹ nhân cho ta, Trương đại ca cứ hoàn toàn yên tâm!” Trang Ngũ vỗ ngực cam đoan.

Trương Khang Niên gật đầu, vẻ mặt chăm chú nhìn Trang ngũ bay ra khỏi vương phủ, đi cái nơi gọi là cứ điểm của Trang gia.

Chuyến này gặp nguy hiểm nhiều hơn mấy lần những năm trước, xem ra có liên quan đến việc biên ải liên tiếp báo cáo tình huống khẩn cấp. Lát nữa vào cung không biết mấy vị trung thần lương sĩ sẽ đối phó với vương gia thế nào.

“Oa — Thì ra đây là hoàng cung nha! Lớn gần bằng cái sân phơi ngũ cốc của Trang gia chúng ta nha.” Trang Ngũ khoa trương hô.

Trương Khang Niên nhin cười, sân phơi ngũ cốc? Một hấn nghĩ nhiều, người không biết còn thật sự nghĩ y là người nhà quê mới từ nông thôn lên ấy chứ.

“A! Tiểu mỹ nhân, người cũng lại nhìn xem, màn rèm trong cung thật giống như phùng vải của Trang gia nha! Còn con hổ ngọc này...”

“Được rồi.” Hoàng Phủ Thành dặt tay y, “Đừng nhảy tới nhảy lui nữa, một lát nữa sẽ tới Cẩm Chính cung rồi.” Sinh nhật Hoàng thượng, đại yến ba ngày. Yến hội hôm nay được tổ chức tại Cẩm Chính cung.

“Hi hi!” Trang Ngũ gần sát vào hấn, “Thiếu chút nữa quên mất đã nhận lời Trương đại ca phải bảo vệ tiểu mỹ nhân rồi, một tắc cũng không rời.”

Hoàng Phủ Thành không nói gì, chỉ dẫn Trang Ngũ vào Cẩm Chính cung.

“Thần đệ bái kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Hoàng Phủ Thành quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói. Trương Khang Niên vội vàng kéo Trang Ngũ, bắt y quỳ xuống.

Đáng tiếc là vừa thấy Hoàng Phủ Thành, Hoàng Phủ Nghi đã ném bay mất uy nghi, “Vương đệ mau đứng dậy.” Hấn ha hả cười, vừa muốn đứng dậy đón tiếp đã bị Hách Liên Nghiễm trừng mắt, lập tức ngồi lại vào ghế.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Hoàng Phủ Thành đứng lên, ngồi vào chỗ của mình.

Thần tử tới dự yến đều một mình một bàn, tùy tùng đứng hầu hạ, Hoàng Phủ Thành cũng không ngoại lệ.

Bàn y ngồi rất dài, cũng đủ cho hai người ngồi. Đại ca Trang Ngũ cũng không khách khí ngồi xuống bên cạnh. Hoàng Phủ Thành không nói gì, mặc cho Trang Ngũ làm cần.

“Vị này là...” Hoàng Phủ Nghi vẫn nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Thành cuối cùng cũng chú ý tới bên cạnh Hoàng Phủ Thành có nhiều hơn một người.

Trang Ngũ cũng chấp tay xem như hành lễ, “Tại hạ Trang Ngũ.”

“Trang Ngũ?” Hoàng Phủ Nghi nhíu mày, tên này chưa từng nghe qua, nhưng... “Chính là phú thương Trang gia?” Hắn hỏi.

Trang Ngũ ưỡn ngực, “Đúng vậy.”

“Nghe nói Trấn Nam Vương hấp dẫn lạ thường đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên là như vậy.” Ngồi đối diện Hoàng Phủ Thành, một công tử trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng cực kì chế nhạo nói. Hắn có thể ngồi song song với Hoàng Phủ Thành, địa vị đương nhiên không kém gì Hoàng Phủ Thành, cho nên mới dám nói như vậy. Chỉ thấy hắn nâng chén rượu lên, vẻ mặt khinh thường nhưng cực kỳ khách sáo nói với Trang Ngũ, “Ngũ thiếu gia của Trang gia sao? Ngưỡng mộ đã lâu.”

14. Chương 13: Cung Yến

Trang Ngũ không hề cố kỵ trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nở một nụ cười nâng chén rượu nói, “Không biết người người ngưỡng mộ đã lâu là Nhị ca, Tam ca hay là Tứ ca của ta vậy?”

Công tử kia sững sốt. Tiếng xầu của Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ có thể nói là không ai không biết.

Trang Ngũ đắc ý, “Hay là cả Nhị ca, Tam ca, Tứ ca của ta người đều vô cùng ngưỡng mộ đã lâu? Ta đây xin thay các ca ca cảm tạ cảm tình của các hạ trước. Tương lai có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu mọi người quen biết, ta nghĩ các người nhất định sẽ nói chuyện rất ăn ý. Tiên kiên vi kính!” Trang Ngũ sảng khoái nâng chén rượu uống cạn rồi nhìn hắn.

(Tiên kiên vi kính: xin uống trước để tỏ lòng thành tâm)

Công tử kia xầu hổ nâng chén rượu, uống cũng không được, không uống cũng không xong.

“Ha ha ha!” Hoàng Phủ Nghi cười gượng ba tiếng, “Trang Ngũ quả nhiên xuất thân gia đình thương nhân, thật nhanh mồm nhanh miệng, tương lai nhất định sẽ nhiều đất dụng võ!”

Trang Ngũ đảo mắt liếc hắn, thầm tức giận trong lòng, tên này từ khi tiểu mỹ nhân đến đã dỗi theo hắn không tha, quá phận!

Trang Ngũ giật giật khóe miệng, “Tạ ơn Hoàng thượng tán thưởng, Hoàng thượng anh minh như vậy, tương

lai cũng nhất định sẽ nhiều đất dụng võ.”

Ý rằng hẳn lúc này chẳng được tích sự gì.

Lúc này đến lượt Hoàng Phủ Nghi xấu hổ, ai bảo hẳn từ khi kế vị đến nay chẳng có thành tích gì.

Lập tức, toàn bộ không khí trong Cẩm Chính cung đều đông cứng lại.

Hoàng Phủ Thành đứng lên, “Tiểu Ngũ tuổi còn nhỏ, nói chuyện chưa biết nặng nhẹ tiến lui, nếu có chỗ đắc tội mong các vị nể mặt bản vương tha cho một lần. Chén rượu này mời các vị đại nhân.”

“Đâu có, đâu có.” Mọi người vội vàng nâng chén rượu đáp lời.

Tiệc rượu cuối cùng cũng tiếp tục nhưng không ai dám khiêu khích Hoàng Phủ Thành và Trang Ngũ nữa.

“Thì ra yến hội hoàng thất là như vậy a!” Trang Ngũ bĩu môi, “Buồn chán muốn chết. Nhưng rượu này thật ra cũng không tệ.” Trang Ngũ cầm chén rượu nhấp một ngụm nhỏ, không dám uống nhiều.

“Đây là rượu Trúc Thanh mà Tây Châu cống nạp.” Hoàng Phủ Thành nói.

“Tây Châu?” Trang Ngũ chớp chớp mắt. “Đó chẳng phải địa bàn của tiểu mỹ nhân sao? Rượu này là tiểu mỹ nhân mang đến?”

Hoàng Phủ Thành gật đầu.

Trang Ngũ nghiêng đầu, “Nhưng ta không nhớ là tiểu mỹ nhân mang theo cái gì a?”

“Trước khi ta xuất phát một tháng, cống phẩm đã được đưa đến Ân Thành.” Hoàng Phủ Thành giải thích.

“Ra là vậy... ha ha...” Trang Ngũ nghĩ tới cái gì đó, dựa vào hoàng Phủ Thành nói, “Nếu tiểu mỹ nhân và cống phẩm đi cùng nhau, ta đây chẳng phải là được cả hai sao?”

Hoàng Phủ Thành nhướng mày, “Phải vậy không? Vậy người nói cho ta biết hiện tại người ‘được’ cái gì?”

“A...” Trang Ngũ nghẹn lời, vùi đầu vào uống rượu.

Hoàng Phủ Nghi càng nhìn càng đau lòng, suýt chút nữa đã khóc ngay tại chỗ. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cái tên gọi là Trang Ngũ kia lại dựa vào gần vương đệ như thế? Vì sao vương đệ lại không chút kháng

cự? Không chỉ vậy, bọn họ còn thừa dịp biểu diễn ca vũ mà không coi ai ra gì, liếc mắt đưa tình. Đau lòng chết hẩn mất. Không phải trước kia vương đệ đã nói với hần, y thích nữ nhân sao? Vì sao? Vì sao?

Hần đang đau lòng lại thấy Hách Liên Nghiễm bên cạnh dẫn theo vài người tới trước mặt Hoàng Phủ Thành.

“Vương gia!” Hách Liên Nghiễm hành lễ với Hoàng Phủ Thành.

Hoàng Phủ Thành vội vàng ngăn cản, “Lão tướng quân, là người một nhà đừng nên khách sáo.”

“Vương gia chê cười. Ta cũng già rồi, xương khớp già cả này cũng chẳng biết còn được mấy ngày. Lúc này chiến sự đè nặng, chỉ sợ một mình ăn không tiêu, sẽ sớm đi.” Hách Liên Nghiễm cười nói.

“Lão tướng quân chớ nói như vậy. Thân thể tướng quân tráng kiện, người bình thường không bì kịp. Ngay cả những người trẻ tuổi chúng ta cũng thua kém.”

“Ha ha ha!” Hách Liên Nghiễm cười lớn tiếng, “Vương gia thật là càng ngày càng biết ăn nói. Năm đó còn là một hài tử tóc còn để chỏm, nay đã là một vị Vương gia một mình đảm đương một phương, được mọi người yêu mến.”

Hoàng Phủ Thành chấp tay, “Khi tiên phụ tiên mẫu khuất núi đã làm phiên tướng quân chăm sóc. Nếu không có tướng quân cũng không có Hoàng Phủ Thành hôm nay.”

Hách Liên Nghiễm thu lại nụ cười nhìn y, “Nếu Vương gia đã niệm tình cũ thì có thể uống một chén rượu cùng ta không?” Hần vẫy tay, tùy tùng phía sau nâng tới một bình rượu và hai cái chén.

“Trong rượu có độc.” Trang Ngũ nói nhỏ bên tai Hoàng Phủ Thành.

Hoàng Phủ Thành cúi người cầm bình rượu và chén rượu trên bàn, rót một chén, “Rượu thì không thể không uống. Đang muốn tìm lão tướng quân bình luận rượu Thanh Trúc cống phẩm năm nay một chút, lão tướng quân cũng đừng từ chối.” Hần cầm chén rượu trong tay nhét vào tay Hách Liên Nghiễm, sau đó cầm lấy một chén trong khay, “Lão tướng quân đã mời rượu, ta không thể không uống.” Nói xong ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hách Liên Nghiễm nhìn chén rượu trong tay, có chút sững sờ.

“Lão tướng quân không chịu nể mặt sao?” Hoàng Phủ Thành hỏi.

Hách Liên Nghiễm liếc nhìn y một cái, uống xong chén rượu rồi nói, “Rượu ngon!”

Hoàng Phủ Thành nói với Trương Khang Niên, “Ngày mai chọn mấy vò Thanh Trúc tốt nhất đưa đến quý phủ của lão tướng quân.”

Dứt lời, Hoàng Phủ Thành chuyển hướng về phía Hoàng Phủ Nghi, “Thần đệ cảm thấy không khỏe, xin cáo từ trước.”

Hoàng Phủ Nghi thấy sắc mặt hắn có chút trắng bệch, vẻ mặt lo lắng nói, “Sắc mặt vương đệ không tốt, có muốn gọi ngự y xem qua không?”

Hoàng Phủ Thành lắc đầu, “Nghỉ ngơi một lát là được, Hoàng thượng đừng lo lắng. Tiểu Ngũ, chúng ta đi.” Hắn nói rồi đỡ Trang Ngũ rời khỏi Cẩm Chính cung.

“Tiểu mỹ nhân người thật là, ta chưa nói cho người trong rượu có độc sao? Sao người còn uống?” Trang Ngũ đỡ Hoàng Phủ Thành ngồi xuống trên hành lang hoàng cung, oán giận nói.

Hoàng Phủ Thành cười khổ, “Lão tướng quân Hách Liên Nghiễm trung thành mấy đời, chiến công vang dội, Đại Ân quốc không có hắn sẽ sụp đổ hơn một nửa. Hắn cũng không tiếc tính mạng tới đổi mạng với ta, ta sao có thể phụ lòng hắn. Dù sao ta sống cũng chỉ hại nước hại dân mà thôi...”

“Không cho phép người nói như vậy!” Trang Ngũ hung dữ quát, “Người có tin ta có vô số phương pháp khiến Hách Liên Nghiễm ném mùi vị muốn sống cũng không được không?”

Hoàng Phủ Thành nhướng mày, “Nói như vậy thì vì lão tướng quân, ta phải sống cho tốt rồi.”

“Tiểu mỹ nhân đương nhiên phải sống cho tốt. Không phải vì bất cứ kẻ nào mà vì chính người.” Trang Ngũ chỉ chỉ trái tim hắn. Các ca ca đã nói, con người, nhất định phải vì mình mà sống.

Hoàng Phủ Thành nhẹ nhàng nắm lấy tay y, “Tiểu Ngũ, cứu ta.”

Trang Ngũ cười, “Chỉ chờ những lời này của người!” Nói xong lập tức lấy một chiếc bình sứ từ trong người, đổ ra một viên thuốc.

“Ta nuốt cho người!” Trong lúc này Trang Ngũ vẫn không quên chiếm tiện nghi, ngậm viên thuốc, y phủ lấy môi hắn.

Thuốc giải vào bụng, quận đau cuối cùng cũng giảm bớt. Hắn cũng bắt đầu có chút sức lực, con rắn nhỏ kia vẫn đang làm càn trong miệng hắn.

Trang Ngũ buông Hoàng Phủ Thành ra, tàn bạo trừng mắt nhìn mấy người không phận sự xung quanh, dù tiểu mỹ nhân mùi vị rất tốt cũng không có nghĩa y bằng lòng bị người ta dòm ngó như thế.

Rất không may, Hoàng đế, lão tướng quân đều bị Trang Ngũ quy về những người không phận sự.

Hoàng Phủ Nghi nước mắt lưng tròng, không nhịn được mà khóc ra, chỉ vào Trang Ngũ nói, “Người... Người dám làm càn với vương đệ như vậy!” Bọn họ vừa thấy rất rõ ràng, là Trang Ngũ hôn Hoàng Phủ Thành trước.

“Ta...” Trang Ngũ đang muốn nói lại bị Hoàng Phủ Thành dùng một tay kéo lại, “Tiểu Ngũ không hiểu quy củ, Hoàng thượng tha tội.”

“Vương đệ, y... y bất kính với người!” Hoàng Phủ Nghi đáng thương nói. Hắn lo lắng cho sức khỏe của Hoàng Phủ Thành mới cố ý chạy tới xem, không ngờ thấy một cảnh làm hắn tan nát cõi lòng như vậy.

Hoàng Phủ Thành cong cong khóe miệng, “Không có gì, đòi lại là được rồi.”

Cúi người xuống, hắn nâng mặt Trang Ngũ lên, trên đôi môi y, in xuống một nụ hôn.

15. Chương 14: Thích

Tóc Hoàng Phủ Thành rối tung, hắn dùng khăn lau những sợi tóc chưa khô. Từ trước tới nay hắn không thích người khác chạm đến thân thể hắn, tất cả những chuyện tắm rửa thay y phục đều tự mình làm.

Trang Ngũ từ ngoài cửa sổ bay vào.

“Người đã về.” Hoàng Phủ Thành nhìn y, phát hiện y đã thay đổi y phục khác. “Mỗi ngày người đều về cứ điểm của Trang gia chính là để thay y phục sao?”

Trang Ngũ ha hả cười, “Thuận tiện thôi.” Thấy Hoàng Phủ Thành đang lau tóc, y đi qua nhận lấy khăn lau trong tay hắn, giúp hắn lau tóc rồi buộc lại cẩn thận.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Thành thấy y mở miệng muốn nói lại thôi nên hỏi.

“À...” Y ấp úng một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu hồng lên.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Thành buồn cười trong lòng nhưng cũng rất kiên trì chờ y mở miệng.

“Tối hôm đó... Tiểu mỹ nhân, vì sao người lại ở trước mặt mọi người như vậy...” Đầu của y càng cúi càng thấp, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, nhưng Hoàng Phủ Thành vẫn nghe rất rõ ràng.

“Không phải ngươi cũng ở trước mặt nhiều người hôn ta sao?” Hấn đáp

“Cái đó... cái đó khác!” Gương mặt Trang Ngũ đỏ bừng, lớn tiếng nói.

“A?” Hoàng Phủ Thành nhướng mày, “Khác ở chỗ nào?”

“Cái này...” Trang Ngũ nói không ra lời, đặt mông ngồi lên giường. Thật sự rất khác. Y còn nhớ rõ hơi thở của hấn xông vào mũi, nhớ rõ đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên môi y, nhớ rõ lúc đó tim đập như sấm... Thành thật! Thành thật! Trang Ngũ ôm ngực mình, cảm giác đó cho tới bây giờ còn chưa biến mất!

“Ta muốn ngủ.” Hoàng Phủ Thành tự ý tắt đèn, bò lên giường.

Trang Ngũ dựa sát lại. Hoàng Phủ Thành vươn tay ôm y vào lòng. Từ khi hấn hôn tiểu *** tặc này, tiểu *** tặc đã trở nên vô cùng ngoan ngoãn, quy quy củ củ chứ không bất ngờ chiếm tiện nghi hấn nữa.

“Tiểu mỹ nhân!” Trang Ngũ di chuyển, mở miệng nói.

“Chuyện gì?”

“Trương đại ca nói, ngày mai đi săn, động đao động cung, phải cẩn thận một chút.”

Hoàng Phủ Thành hừ một tiếng, “Ta cũng không phải yếu đuối, trói gà không chặt. Giữa thanh thiên bạch nhật, ai dám động vào ta.”

“Nói như vậy cũng không sai nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Cho dù biết võ công của ngươi không kém nhưng ta vẫn lo lắng. Tiểu mỹ nhân... Ta nghĩ hình như ta càng ngày càng thích ngươi, làm sao bây giờ?”

“Thích?” Hoàng Phủ Thành ngừng lại một chút sau đó nói tiếp, “Tiểu Ngũ, ngươi có thật sự biết thích là gì không?”

“Tiểu mỹ nhân, ngươi đang sỉ nhục ta!” Trang Ngũ nắm chặt y phục hấn, ngẩng đầu quát, “Ta đương nhiên biết thích là cái gì! Bởi vì ngay bây giờ ta thích tiểu mỹ nhân. Vô cùng, vô cùng thích, thích hơn cả các ca ca!”

Hoàng Phủ Thành không nói gì, lẳng lặng nhìn y.

Đôi mắt hấn lấp lánh dưới ánh trăng, tản ra ánh sáng dịu dàng như dạ minh châu dưới biển sâu, phát sáng trong bóng tối. Trang Ngũ ngơ ngác nhìn, gần như ngây dại.

Tay hắn xoa đầu y. Y chỉ cảm thấy tim mình đập như sấm, gần như quên hít thở. Hắn lại chỉ ép đầu y vào ngực, “Ngủ đi.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Trang Ngũ chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, cô đơn, không phân biệt được cảm nhận gì. Vì sao hắn không nói gì? Vì sao hắn không làm gì? Mà y, thì đang chờ đợi cái gì?

Có thích không? Hoàng Phủ Thành bắt giác siết chặt người trong lòng. Nếu hắn thu nhận y, dựa theo luật pháp Đại Ân, y sẽ không có danh phận gì. Trang gia tiền nhiều thế mạnh, Trang Nhất sẽ cho phép chuyện như vậy xảy ra sao? Còn nữa, cho dù có qua được cửa ải Trang Nhất nhưng vẫn còn nữ đế Tây Dạng và hoàng đế Khương Vu, bọn họ sẽ bỏ qua cho người hắn thích sao?

Thích, luôn nói thật dễ dàng.

16. Chương 15: Săn Bắn

Trời cao mây nhạt.

Tuy rằng hơi khô nóng nhưng vẫn có thể coi là một thời tiết tốt để đi săn.

Trong khu vực săn bắn hoàng gia, mấy con ngựa đang được người chăn ngựa dẫn tới từ khắp nơi, thỉnh thoảng chúng hưng phấn đá đá chân, giống như biết hôm nay là ngày chúng thi thố tài năng.

Hoàng Phủ Nghi cười ngựa đi tới, quay đầu đang muốn nói chuyện với Hoàng Phủ Thành ở bên cạnh đã thấy Hoàng Phủ Thành đang quay đầu sang hướng khác, liếc mắt nhìn về phía trên đài quan sát.

Trên đài, Trang Ngũ chán muốn chết ngồi trên vị trí của Hoàng Phủ Thành, nhìn thấy Hoàng Phủ Thành đang ngóng lại đây, y hưng phấn vẫy tay với hắn.

Hoàng Phủ Thành quay đầu lại, trong mắt rõ ràng hiện lên thêm vài phần ảm áp.

Hoàng Phủ Nghi cảm thấy như có một thùng nước đá dội từ trên đầu xuống dưới chân, trái tim rách nát như đang đung đưa rồi lại đung đưa trong gió... Oa...

“Ồ—” Tiếng kèn nổi lên, con mồi bị xua vào khu săn bắn, Hoàng Phủ Nghi miễn cưỡng thu hồi tâm trạng, ủ rũ đi săn.

Trang Ngũ ngẩng đầu, nhìn Hoàng Phủ Thành đang cười ngựa chạy như bay trong khu săn bắn không chớp mắt. Hắn thường rút tên, hướng vào con mồi cách đó không xa nhưng cuối cùng lại bắn không trúng, các thần tử khác cũng như vậy — Hoàng thượng còn chưa sẵn được, thân làm bề tôi đương nhiên không thể

vượt trội hơn.

“Keng!” Trang Ngũ lập tức đề phòng, một mũi tên xé gió lao tới, mạnh mẽ bay thẳng về phía Hoàng Phủ Thành.

Trang Ngũ phi ra một chén rượu ngăn cản mũi tên kia.

Híp mắt nhìn qua, người vừa bắn tên lập tức ngồi ngay ngắn, toàn thân dữ tợn, nhanh nhẹn dừng mảnh hơn người, có vẻ như thể lực phi phàm.

Trang Ngũ đảo mắt nhìn quanh, phi thân về phía đó.

Tịch Thương vốn nghĩ rằng mũi tên ấy sẽ lấy mạng của kẻ gây họa, không ngờ tên của mình lại bị ngăn cản nên rất kinh sợ. Nhìn về phía khán đài đã thấy một bóng người màu trắng bay về phía mình.

“Hi hi!” Thiếu niên kia dừng lại ngay trước mặt, cười hi hi với hắn, sau đó nhảy lên hung hăng vỗ cái mông hắn một cái!

Lửa giận bùng lên, hắn giơ đại đao chặt tới, thiếu niên kia chớp một cái đã xuất hiện trong rừng cây nhỏ cách đó không xa. Không chút suy nghĩ, hắn lập tức thúc ngựa đuổi theo.

“Phịch!” Tịch Thương vừa vào rừng cây lập tức bị một cước của Trang Ngũ đá cho ngã ngựa.

“Dám động vào tiểu mỹ nhân của ta, ngươi không muốn sống nữa?” Trang Ngũ hung bạo quát. Tịch Thương còn chưa kịp đứng lên, Trang Ngũ đã đạp thêm một cước nữa, đá đến mức điểm tâm hắn vừa ăn cũng sắp phun ra.

“Hừ!” Trang Ngũ ngồi xổm trước mặt hắn, “Nếu không phải tiểu mỹ nhân cứ khăng khăng không chịu, ta nhất định sẽ làm thịt ngươi. Hừ!” Y còn chưa hết giận bổ sung thêm vài đám.

“Nhưng cũng không thể tha cho ngươi đơn giản như vậy.” Trang Ngũ im lặng một lúc rồi đột nhiên trừng mắt nhìn Tịch Thương.

Tịch Thương không nhịn được mà lạnh sống lưng. Cho dù đối mặt với nghìn vạn quân địch cũng không làm hắn sợ hãi như khi nhìn thấy đôi mắt phát sáng kia.

“Hắc hắc...” Trang Ngũ lấy ra một bình thuốc, cẩn thận rắc ít bột thuốc lên da hắn, “ ‘Quý phi tán’. Biết Dương Quý Phi không? Một lát nữa, ngươi cũng có thể giống nàng ta... Đáng người...”

“Ngươi đi đâu vậy?” Săn bắt xong, Hoàng Phủ Thành không tìm thấy Trang Ngũ trên khán đài, trong lòng

rất lo lắng.

Trang Ngũ phủ tay cười hề hề, “Vừa rồi trong rừng cây ta phát hiện một con heo.”

“Heo?” Hoàng Phủ Thành nhú mày, tiểu tử này có phải lại làm gì rồi hay không?

“Tiểu mỹ nhân đi săn xong rồi sao? Chiến lợi phẩm đâu?” Trang Ngũ đỉnh đạc ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi.

“Không có.”

“Không có?” Trang Ngũ nghi ngờ chớp chớp mắt mấy cái, “Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân lại kém tầm như thế? Ngay cả một con mồi cũng không có?”

Hoàng Phủ Thành mím môi, “Quả thật không có.” Hoàng thượng chỉ săn được có ba bốn con, hắn không có con nào cũng là bình thường.

“Không sao!” Trang Ngũ vỗ vai hắn, “Tiểu mỹ nhân muốn cái gì, lần sau ta săn cho ngươi.”

“Vậy sao?” Hoàng Phủ Thành nhướng mi, “Vậy con heo trong rừng kia thì sao?”

“Ha ha...” Trang Ngũ cười gượng rồi lập tức gục đầu xuống, “Tiểu mỹ nhân nói không thể giết cũng không thể làm bị thương quá nặng, ta chỉ... trừng trị một chút...”

“Rầm!” Một quái vật to lớn sờ soạng từ rừng cây đi ra, khua hồng không ít đồ đạc.

Cầm quân chạy lại bao vây quanh hắn, “Ai?”

“Ô... Ngô...” Người kia đi lại không vững, phát âm không rõ, một thân béo núc ních căng ra, gần như xé rách quần phục trên người.

“Quân phục này là ... Tịch tướng quân?”

Người kia gật mạnh đầu một cái, thịt béo toàn thân không ngừng lúc lắc.

“Tịch... Tịch tướng quân? Sao ngươi lại biến thành thế này?” Hoàng Phủ Nghi nhin cười hỏi. Cũng không thể trách hắn, hình dạng Tịch Thương bây giờ thật sự rất tức cười, thịt béo cả người lắc lư, bước đi lảo đảo, gần như mỗi bước đều phải vấp té đến mấy lần. Chỉ thấy hắn ô ô bò đến trước mặt Hoàng Phủ Nghi ngẩng đầu lên.

Hoàng Phủ Nghi lập tức che miệng, gương mặt đỏ bừng, không cho phép mình cười thành tiếng.

Gương mặt Tịch Thương vừa sưng vừa to, ngũ quan gần như bị vùi trong đồng thịt. Thoạt nhìn giống như là đặt cái mông lên mặt.

“Ha ha ha!” Cuối cùng cũng có người trắng trợn cười lớn. Hoàng Phủ Nghi nhìn qua, lập tức ngây người.

Hoàng Phủ Thành cười. Đã hơn mười năm nay hắn không nhìn thấy hắn cười, tuyệt sắc khuynh thành như vậy, mê hoặc chúng sinh...

Trang Ngũ ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Thành, đại não bị chập mạch nghiêm trọng. Ông trời a, ông trời a, y chưa từng thấy tiểu mỹ nhân cười, làm sao y biết hắn cười lộ lên lại đẹp như thế? Vẻ mặt của hắn đều như đang phát sáng, đôi mắt đẹp rạng rỡ dưới ánh mặt trời, hay là mặt trời cũng vì nụ cười này mà mờ nhạt... Tiểu mỹ nhân của y! Y túm chặt hắn, ánh sáng trong mắt lóe lên. Quay đầu, y tàn bạo trừng mắt liếc đám người hoàn toàn ngây dại ra xung quanh rồi đưa tay che mặt Hoàng Phủ Thành quát to, “Không được phép!”

“Sao vậy?” Hoàng Phủ Thành kéo bàn tay che mặt hắn ra hỏi.

“Sau này không cho phép tiểu mỹ nhân tùy tiện cười trước mặt người khác! Tiểu mỹ nhân là của ta, chỉ có thể cười với ta!”

Hoàng Phủ Thành ngẩn người nhìn y một lúc rồi đột nhiên nở nụ cười, “Được. Là của ngươi.”

Quay đầu, Hoàng Phủ Thành nói với Hoàng Phủ Nghi vẫn còn đang ngẩn ngơ, “Thần đệ cáo lui trước.”

Hoàng Phủ Thành nói xong liền ôm lấy Trang Ngũ lên xe ngựa rồi đi.

Trang Ngũ ngây ngốc mặc hắn ôm, “Tiểu... tiểu mỹ nhân, ngươi vừa... vừa nói gì?”

Hoàng Phủ Thành cười rạng rỡ với y làm y bất giác lọt vào sương mù, nhưng tiếng nói của hắn lại rất rõ ràng chảy vào tai, “Ta nói, ta đem chính mình cho ngươi.”

Trang Ngũ chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, ầm... bối rối.

Hoàng Phủ Thành nhìn y, ý cười càng sâu. Hắn là của y, y cũng là của hắn. Cái gì mà Trang Nhất, Tây Dạng, Khương Vu, đều đi chết cả đi. Chỉ cần có thể ôm chặt người trong lòng, cái gì cũng không quan trọng.

“A—” Tiếng kêu thảm của Trang Ngũ truyền ra từ trong xe ngựa, “Tiểu mỹ nhân ngươi lại có thể dùng mỹ

nhân kể lừa ta lên xe ngựa! Ta không... mau thả ta xuống... Ừ...”

(Một màn tiếp theo thỉnh chực vị tiếp tục tưởng tượng....)

17. Chương 16: Đòi Nợ

Choáng. Trang Ngũ vô lực ngã vào lòng Hoàng Phủ Thành, cả người nhẹ bay bay.

Đôi môi sưng đỏ mím chặt, càng choáng hơn. Dịch dạ dày bốc lên, đôi môi như lửa.... Mùi vị này... Choáng váng như nhau.

Hoàng Phủ Thành thả y lên giường, lưu luyến khẽ liếm đôi môi sưng đỏ của y. Trang Ngũ mở to hai mắt, tim đập như sấm. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiểu mỹ nhân trở nên thật chủ động, y sắp không chống đỡ được nữa.

“Ta đi tắm, có muốn đi cùng không?” Hắc dựa sát bên tai y nói.

Trang Ngũ quá chăm chú vào tiếng tim đập của mình nên không nghe ra sự mờ ám trong lời nói của hắc, mơ hồ nghe thấy hắc phải rời đi, phun ra một câu, “Ta thật choáng...” Y uể oải nói.

“Tiểu hài tử thôi.” Hoàng Phủ Thành cười cười rồi bỏ đi.

Khi quay lại, hắc đã thấy Trang Ngũ ôm chần, nặng nề ngủ.

Hắc nằm xuống bên cạnh y. Hắc chưa từng nghĩ mình sẽ rung động với một nam tử. Nhưng... Hắc nhìn dung nhan đang ngủ của y, đáy lòng lại thêm dịu dàng. Đưa tay ôm y vào lòng, ôm thật chặt. Tiểu *** tặc trộm mất trái tim hắc thì phải dùng chính y trả nợ.

“Tiểu mỹ nhân...” Trang Ngũ ôm chặt người trong mộng, cái đầu nhỏ dụi rồi lại dụi. Rất nhanh, vạt áo tiểu mỹ nhân đã bị y mở ra, lộ ra vòm ngực trắng như tuyết. Nước miếng chảy ròng ròng, hắc không nhìn được hé miệng cắn một miếng...

Hoàng Phủ Thành hừ nhẹ, rút cuộc tiểu *** tặc mơ thấy cái gì?

Xoay người đặt y dưới thân, y còn mơ mơ màng màng chép chép miệng như chưa vừa ý. Ngón tay Hoàng Phủ Thành mơn trớn dấu vết tiểu *** tặc vừa cắn, những thứ này, đều phải đòi lại hết.

Cúi người xuống, hắc hôn lên môi y.

Trang Ngũ tỉnh lại trong một màn dây dưa nóng bỏng.

“Tỉnh rồi?” Hắc mím cười nhìn đôi mắt tròn tròn còn lớn hơn cả đèn ***g, vẫn tỉ mỉ hôn lên môi y, tự do tản ra.

“Tiểu Ngũ...” Giọng nói hắc khàn khàn trầm thấp, hết sức mê hoặc.

“Ừ...” Đáp lại một tiếng, vừa mở miệng lại thành thở gấp.

“Tiểu Ngũ...” Nụ hôn của hắc càng gấp gáp hơn, hai tay mở thắt lưng y, nhưng lại mò thấy một chiếc áo ngắn kì quái, cảm giác mềm mịn rất giống da thịt. Chỉ là lần mò cả nửa ngày hắc vẫn không thể cởi ra. Hắc nóng nảy đưa tay định xé.

“Đau!” Trang Ngũ tỉnh lại, đẩy Hoàng Phủ Thành sang một bên.

“Đây là cái gì?” Hoàng Phủ Thành hỏi.

“Áo... áo Tuyết thiết thiên ti, mềm mại rắn chắc, đao thương không phá được...” Trang Ngũ vừa giải thích vừa tìm một đường nhỏ để trốn, “Tiểu mỹ nhân, ta chợt nhớ ta còn có việc, ta đi trước!” Nhìn cửa sổ, y chuẩn bị phi ra.

“Còn muốn chạy?” Hoàng Phủ Thành đâu có chịu để y chạy, một tay duỗi ra bắt được mắt cá chân y, chân còn lại lảo đảo lăn xuống giường.

Không đợi y đứng lên, Hoàng Phủ Thành đã đè lên người y lần nữa.

“Muốn đi đâu nha, Tiểu Ngũ.” Giọng nói mê hoặc của hắc ở ngay bên tai, hô hấp nặng nề đập vào mặt y.

Trang Ngũ căng thẳng, vội vàng cắn chặt răng. “Tiểu mỹ nhân... đừng...”

Hoàng Phủ Thành híp mắt, “Đừng?”

“Ta... sợ...” Trang Ngũ căng thẳng đến mức toàn thân run run.

Dáng vẻ diễm đam đáng yêu của y khiến hắc không đành lòng, “Sao vậy?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

Y cắn môi, không dám nhìn hắc, “...lần đầu tiên... sẽ đau...” Y ngập ngừng nói.

Hoàng Phủ Thành buồn cười trong lòng, nhìn y đầy yêu thương. Hấn cúi xuống bên tai y, nhẹ nhàng thổi, “Ta sẽ vô cùng, vô cùng dịu dàng...”

Nụ hôn triền miên của hấn cứ từng chút từng chút làm da thịt y ửng hồng, rất nhanh Trang Ngũ lại ngã vào những đợt tiến công của hấn.

“Tiểu Ngũ, nói cho ta biết cởi chiếc áo này như thế nào?” Hấn dùng giọng nói mê hoặc của mình nhẹ nhàng dẫn dụ.

“Ừ...” Trang Ngũ ý loạn tình mê, ném lời căn dặn của của các ca ca tới tận chín tầng mây, “Phía...”

“Phía nào?”

“Hoàng thượng dừng bước!” Ngay khi Hoàng Phủ Thành sắp làm xong việc lớn, cửa phòng “rầm” một tiếng bị người ta đẩy ra.

Hoàng Phủ Thành sững sốt, người dưới thân giật mình thoát ra, cầm y phục của mình phá cửa sổ bay đi.

Hai tròng mắt hấn phun ra lửa, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn người vừa xông vào phòng.

“Vương... Vương đệ...” Hoàng Phủ Nghi vừa định tiến lên đã bị cơn giận của Hoàng Phủ Thành chặn lại, “Người đừng... tức giận, ta là...”

“Đừng tức giận?” Hoàng Phủ Thành thật sự giận sắp điên rồi, đâu còn bận tâm đến cái gì mà quân thần chi lễ, “Người cứ thử ở ngay lúc này bị cắt ngang xem!”

“Vương đệ... Ta... Người... Các người...” Hoàng Phủ Nghi không sao nói cho hết câu.

Hoàng Phủ Thành chỉnh lại y phục, thu lại dáng vẻ kiêu ngạo, lạnh nhạt nói, “Hoàng thượng tới vừa lúc. Hai ngày nữa ta sẽ trở về Tây Châu, không chào từ biệt Hoàng thượng được. Y phục thân đệ không chỉnh tề, không tiễn, Hoàng thượng thứ tội!” Hấn nói xong liền lướt qua Hoàng Phủ Nghi. “A Niên, chuẩn bị nước, ta muốn tắm.”

“Oa...” Vẻ mặt Hoàng Phủ Nghi như đưa đám, đã kích cứ đến dồn dập, hấn thật sự rất đau lòng nha!

18. Chương 17: Tương Tư

Trang Ngũ mặc lại y phục, ngồi trong đình nghỉ mát phía sau vương phủ suy nghĩ tâm sự trong lòng. Tiểu mỹ nhân thật sự làm tới, hẳn có phải muốn... có phải muốn...

“A—” Trang Ngũ nhẹ kêu một tiếng, đẩy gương mặt đang tiến sát đến ra.

“Khó tin, khó tin. Lão Ngũ nhà chúng ta bắt đầu biết tương tư.” Trang Tứ nói.

“Lớn rồi.”

“Lớn rồi.”

Hai giọng nói, một trước một sau từ sau truyền tới.

Trang Ngũ xoay người cười nịnh. “Nhị ca! Tam ca!”

“Nhìn nó cười thế này nhất định là biết chúng ta tới để làm gì.” Trang Nhị nói.

Trang Tam gật gù. “Không cần nói gì nữa. Về thôi, Lão Ngũ.”

“Ta không muốn!” Trang Ngũ thừa dịp các ca ca còn chưa hoàn hồn, lập tức đạp chân — chuồn mất!

“Trốn ở đây trước đã.” Trang Ngũ thì thầm nói xong, xoay người, lập tức đứng hình.

Trong phòng tắm lượn lờ hơi nước, Hoàng Phủ Thành ngồi trong bể, nhìn y.

“Ha, ha...” Trang Ngũ há miệng, cười sắp rút gân, “Ta... Ta lập tức ra ngoài.”

Khó khăn lắm mới lần mò được ra cửa đã nghe thấy một tiếng, “Ra đi, Lão Ngũ.” Giật mình lập tức xoay người.

Trang Ngũ mở to miệng, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Phủ Thành bước ra từ bồn tắm. Thân thể trắng như tuyết lấp lánh nước, giống như khối ngọc thượng đẳng được chạm khắc, mỗi đường cong trên cơ thể đều vừa vặn, một số gần như hoàn mỹ.

“Rầm rầm rầm!” Tiếng đập cửa gấp gấp phía sau thức tỉnh Trang Ngũ, y vội vàng nhảy tới cửa, dùng thân

thể chặn cửa, “Không được vào!”

Hoàng Phủ Thành giống như không nhìn thấy gì, chậm rãi mặc quần áo.

“Lão Ngũ! Nếu không ra, chúng ta sẽ phá cửa.”

Trang Ngũ rất căng thẳng, gắt gao chống cửa. “Ta nói không được vào!”

“Ầm!” Tiếng nói của y vừa dứt, bọn họ đã bắt đầu phá cửa.

Trang Ngũ dùng hết sức chặn cửa đến mức đỏ bừng mặt, “Tiểu mỹ nhân, người nhanh lên một chút, ta sắp chặn không được nữa rồi.”

“Rầm!” Cửa phòng lập tức bị đá văng ra.

Yên lặng.

“Tách tách tách!” Nước miếng Trang Tứ rơi trên sàn nhà. Ông trời a, cảnh tượng mỹ nhân ra khỏi bồn tắm tươi mát sống động.

Mái tóc buông thả ẩm ướt của Hoàng Phủ Thành lộn xộn rủ xuống vai, áo khoác mới chỉ mặc được một nửa, nửa khác rủ xuống. Vạt áo rộng mở chưa kịp chỉnh, da thịt trắng như ngọc ẩn ẩn hiện hiện làm người ta mơ màng... Ngón tay Trang Tứ di động, bút của hắn đâu, giấy của hắn đâu, hắn phải vẽ lại...

“A!” Trang Tứ còn đang say sưa với suy nghĩ trong đầu, thân mình đã bị người ta không chút khách khí ném sang một bên như ném rác.

Trang Nhị, Trang Tam!

Vốn tưởng sẽ đau thấu xương, ai ngờ lại rơi xuống một nơi rất mềm mại.

“Đau muốn chết, mau đứng lên!” Trang Ngũ quát.

Trang Tứ sững sờ, “Lão Ngũ, sao ngươi lại ở trên mặt đất?”

Trang Ngũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Chẳng phải bị các ngươi đụng vào sao!”

Hoàng Phủ Thành nhăn mặt nhíu mày, kéo lại y phục. Trước mắt là hai anh em sinh đôi, gương mặt giống

nhau như đúc, quần áo đều màu bạc, cầm quạt lông, mày liễu mắt sáng, cực kỳ nhỏ nhã thanh tao.

Chỉ thấy hai người cười tươi như hoa, chấp tay chào.

“Tại hạ Trang Nhị.”

“Tại hạ Trang Tam.”

“Ngưỡng mộ đại danh Trấn Nam Vương đã lâu.”

“Hôm nay gặp mặt, thật sự là tương phùng hận vãn.”

(Tương phùng hận vãn: ý nói hận đã gặp nhau quá muộn.)

“Không biết Hoàng Phủ huynh có hứng thú nâng chén tán gẫu cùng chúng ta hay không?”

“Ngâm thơ, làm đối.”

“Thối sáo thối tiêu...”

“Bẹp! Bẹp!” Trang Ngũ xông lên, xóa sạch hai tay một phải một trái của Trang Nhị Trang Tam đang kéo Hoàng Phủ Thành. “Tiểu mỹ nhân là của ta, các người không được chạm vào!”

Trang Nhị, Trang Tam chớp chớp mắt nhìn nhau.

“Suýt chút nữa đã quên mất chúng ta phải dẫn Lão Ngũ về.”

“Đúng rồi! Lão Ngũ, về với chúng ta.”

“Ta không...” Hai huynh đệ chưa kịp để Trang Ngũ từ chối đã mỗi người một bên kéo Trang Ngũ đi.

“Người đừng tưởng đại ca không ở Đại Ân nên không biết gì.”

“Trước khi đại ca trở về thì người nên ngoan ngoãn một chút, tranh thủ giải quyết xong xuôi đi.”

“Khoan...” Hoàng Phủ Thành chưa kịp phát biểu ý kiến mấy huynh đệ Trang gia đã dùng khinh công trác tuyệt biến mất không còn tung tích.

“Chết tiệt!” Hoàng Phủ Thành hét.

19. Chương 18: Bệnh Tương Tư

“Chủ nhân!” Trương Khang Niên dâng lên thứ được người bên ngoài đưa tới.

Hoàng Phủ Thành đang ngồi trước gương, khuôn mặt người trong gương rất chính trực, phối hợp với thân hình cao to của Hoàng Phủ Thành làm tăng thêm mấy phần oai hùng.

“Những cứ điểm chính của Trang gia ở Ân Thành là: cửa hàng gạo Thụy Niên ở phía nam thành, tiệm cầm đồ Kim Quý ở phía bắc thành, phía đông thành là...”

“Đủ rồi!” Hoàng Phủ Thành quát. Hắn biết Trang gia có rất nhiều cứ điểm ở Ân Thành, y chỉ cần báo một cái là được rồi. Nói nhiều như vậy, chẳng lẽ muốn hắn đi từ phía nam tới phía bắc, rồi lại từ phía đông đi sang phía tây sao?

“Chủ nhân, ngày mai chúng ta vẫn xuất phát sao?”

Hoàng Phủ Thành đứng một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu rồi bỏ đi.

Ai Trương Khang Niên thở dài, chỉ hy vọng lần này Trang Ngũ đừng mất tích lâu như lần trước.

Hoàng Phủ Thành đi ra từ cửa sau, đi tới một ngõ nhỏ phía sau vương phủ. Vừa đi tới đường cái đã nhìn thấy thánh giá của Hoàng thượng. Nhìn phương hướng kia chắc chắn là tới vương phủ.

Hắn đang phiền lòng, không muốn để ý. Suy nghĩ một lát lại sợ Hoàng Phủ Nghi không tìm được hắn sẽ phái người lật bay cả Ân Thành lên... Ai Loại việc ngốc nghếch này không phải Hoàng Phủ Nghi chưa từng làm.

Ủ rũ quay về cửa sau nhưng vừa tới cửa đã đụng phải một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn.

“Này! Người đi không nhìn đường hả!” Trang Ngũ diễn hình cho kẻ xấu mà luận tội trước, hung hăng quát hắn.

Mắt hắn sáng lên, nhưng lại nhớ ra mình vừa dịch dung nên nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Trang Ngũ thấy hắn ngồi ngẩn ngơ trên mặt đất mới ngồi xổm xuống cạnh hắn, “Này, không phải người bị đụng hông đau đầu rồi chứ... A...” Y ghé mặt lại gần, mắt phượng hẹp dài chớp chớp, một lúc sau mới nói,

“Ánh mắt của ngươi thật đẹp!”

Tiểu *** tặc chết tiệt! Dám chòng ghẹo nam nhân lạ! Gương mặt Hoàng Phủ Thành tức giận đến trắng bệch, đứng lên định đi.

“Chờ một chút!” Trang Ngũ gọi giật hần lại, nhảy đến trước mặt hần.

Hoàng Phủ Thành lạnh lùng nhìn y. Chỉ thấy y nhếch miệng cười, “Hôn ta một cái ta mới thả ngươi đi.”

“Ngươi...” Hoàng Phủ Thành đang muốn mở miệng dạy dỗ, tiểu *** tặc đã nhào tới, cái lưỡi dính hương đã lúi vào trong. Tiểu *** tặc chết tiệt, tùy tùy tiện tiện túm được một tên nam nhân là có thể làm vậy sao? Không thể tha thứ! Hoàng Phủ Thành hung hăng cắn y một cái, rồi lại không đành lòng cắn đau.

“Đau!” Trang Ngũ đẩy hần ra, “Tiểu mỹ nhân, ngươi cắn ta làm gì?”

Y gọi hần là gì?

“Hi hi!” Trang Ngũ hi hi cười, một tay xé mặt nạ của hần xuống. “Đừng nói là nhiều hơn một lớp da, tiểu mỹ nhân có hóa thành tro ta cũng nhận ra được.”

“Tiểu *** tặc chết tiệt!” Hoàng Phủ Thành quát khê, đưa tay kéo y lại rồi vội vàng tìm kiếm đôi môi y. Hai ngày. Hai hần đau khổ dần vặt, tương tự hai ngày, hần nhất định phải hung hăng đòi lại!

“Chuyện... chuyện biến thành thế này đều tại Trang Tam, hần không canh chừng kỹ Lão Ngũ!”

“Sao... Sao lại trách ta! Ngươi còn dám nói à, lúc trước ai dung túng nó đi theo Hoàng Phủ Thành?”

“Ta... Ta làm sao, Nhị ca cũng không túm được nó sao? Lúc trước nó bị thương nặng như vậy, hần cũng không ngăn được nó...”

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh, ba huynh đệ Trang gia lập tức co thành một đống, hoảng sợ lùi đến bên cạnh ngô nhỏ, không dám ho he một tiếng.

“Trang Ngũ.” Một tiếng gọi lạnh lùng vọng xuống.

Hoàng Phủ Thành cảm thấy khi người trong lòng nghe thấy giọng nói đó lập tức cứng đờ.

Hoàng Phủ Thành ngẩng đầu đã thấy một người đứng đầu ngô từ lúc nào. Người kia da ngăm đen, mày liễu mắt ưng, môi mỏng hơi nhếch lên. Không tính là dung mạo xuất chúng nhưng hơi thở lạnh lẽo như

bằng trên người lại làm người ta không dám liếc mắt nhìn. Lúc này hấn đang dùng cặp mắt ưng sắc bén nhìn thẳng mình. Khí thế bức người ào ào cuộn đến.

Hoàng Phủ Thành không khỏi đứng thẳng thắt lưng. Người này có lẽ chính là Trang Nhất. Một thương nhân lại có thể có khí thế bức người như thế. Hấn đường đường là một Vương gia, sao có thể thua y? Hấn nghĩ rồi kiên quyết chống lại cặp mắt chim ưng kia.

Đôi mắt ưng híp lại. “Được lắm.” Trang Nhất nói một câu, một tay giật Trang Ngũ ra khỏi lòng Hoàng Phủ Thành.

“Trả Tiểu Ngũ lại cho ta!” Hoàng Phủ Thành quát.

Ánh mắt lạnh lẽo của Trang Nhất đảo qua.

Hoàng Phủ Thành cảm thấy da đầu tê dại, lời nói đến miệng lại phải cứng rắn nuốt về.

Chỉ thấy hấn đưa tay luồn vào cổ Trang Ngũ, giật ra một khối ngọc bội.

“Đại ca?” Sắc mặt Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ đều thay đổi.

Hấn không đổi sắc ném khối ngọc bội kia cho Hoàng Phủ Thành. “Giữ kỹ.” Trong mắt hiện lên ánh sáng nhàn nhạt rồi lại bồi thêm một câu, “Đánh mất đem thân tới đền!” Sau đó hấn xoay người. Ném Trang Ngũ cho Trang Nhị, Trang Tam, Trang Tứ bên cạnh, “Đưa Lão Ngũ tới Hồng Miên sơn trang.”

Trang Ngũ sững sốt một lát cuối cùng cũng tỉnh lại, “Ta... Ta không muốn! Hồng Miên kia có bà già biến thái... A!” Trang Ngũ còn chưa cãi xong lập tức đã bị ánh mắt nghiêm khắc của Trang Nhất dọa sợ đến mức mãnh liệt nuốt nước bọt.

“Bước ra khỏi Hồng Miên sơn trang một bước,” Hấn nhìn lướt qua Hoàng Phủ Thành, “ngươi cũng biết hậu quả rồi đây. Chúng ta đi.”

Về mặt Trang Ngũ buồn rười rượi đuổi theo.

“Các ngươi trở về cho ta! Nói cho rõ ràng!” Hoàng Phủ Thành đuổi tới đầu ngõ thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng huynh đệ Trang gia nữa. Đáng ghét! Hấn đường đường là một Vương gia vậy mà không chỉ bị một mà là ba huynh đệ Trang gia lãng quên. Tiểu Ngũ là của hấn, nhưng ngay cả một tiếng nói hấn cũng không có. Đáng giận!

20. Chương 19: Cường Hôn

Ngày thứ mười tám. Trương Khang Niên len lén cho ngựa bước đi chậm lại, hơi giữ khoảng cách với Hoàng Phủ Thành. Lần này Trang Ngũ rời đi lại là cả tháng bật vô âm tín. Còn tiếp tục như vậy, nếu chủ nhân không diên thì chính hần cũng sẽ diên thôi.

Đang cảm thán, hần thấy Hoàng Phủ Thành ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Hần ngảy ra một lúc rồi lập tức hiểu rõ. Nơi đây chính là nơi lần đầu tiên Vương gia gặp Trang Ngũ.

Hoàng Phủ Thành bắt giác móc ra ngọc bội Trang Ngũ để lại. Ngọc bội này trong suốt bóng loáng, tinh khiết đồng đều, phía trên còn khắc một chữ ‘Ngũ’ uốn lượn, hình thức tuy đơn giản nhưng có thể nhìn ra là được chế tạo cực kỳ tinh vi.

Hần nhớ khi Trang Nhất đưa ngọc bội cho hần, vẻ mặt mấy huynh đệ Trang gia rất khác thường, phải chăng ngọc bội này có gì kỳ quái? Nhưng hơn nửa tháng nay, gần như mỗi ngày hần đều lấy ra xem xét nhưng vẫn không phát hiện được đầu mối nào.

Đáng giận! Hần nắm chặt ngọc bội. Hồng Miên sơn trang. Cái Hồng Miên sơn trang chết tiệt ấy rốt cuộc là ở chỗ nào? Vì sao hần sử dụng tất cả lực lượng mà vẫn không tìm được Hồng Miên sơn trang đó? Trang Ngũ, rốt cuộc ở nơi nào?

Hai bóng người màu bạc bỗng nhiên bay qua, dừng giữa đường cản lối.

Trương Khang Niên lập tức thúc ngựa vượt qua Hoàng Phủ Thành, vội chạy tới trước mặt hai người kia.

Chỉ thấy hai gương mặt gần như giống nhau, đều mặc y phục nho sinh, rất tao nhã.

“Các người là ai?” Trương Khang Niên còn chưa hỏi xong, Vương gia nhà mình đã hùng hổ chạy tới, “Trả Tiểu Ngũ lại cho ta!” Hoàng Phủ Thành quát.

Trang Nhị, Trang Tam nhìn nhau.

“Xem ra hần rất thích Lão Ngũ nhà chúng ta đây.”

“Vậy thì đừng lôi thôi nữa. Cứ tưởng rằng phải cướp chứ.”

“Nhưng...” Hai huynh đệ nhìn Hoàng Phủ Thành, “Một đại mỹ nhân như vậy không cướp thì thật đáng tiếc.”

“Quyết định vậy đi.” Hai mắt Trang Nhị, Trang Tam lóe sáng, “Vẫn là đến cướp đi!”

Nói xong, hai huynh đệ mỗi bên một người, cướp lấy Hoàng Phủ Thành chạy mất.

Thế này là thế nào nha! Trương Khang Niên bị dọa đến sững sờ, thấy người ta cướp mất Hoàng Phủ Thành đi rồi mới vội vàng dẫn người đuổi theo.

Phân Liễu sơn trang.

Tại sao lại là nơi này? Trương Khang Niên tràn đầy nghi hoặc trong lòng. Đây chẳng phải là Phân Liễu sơn trang của Trang gia sao? Tại sao Vương gia lại bị cướp đến đây?

Lúc này Phân Liễu sơn trang đang giăng đèn kết hoa, ngập tràn trong biển người như đang có việc vui.

“Trương đại nhân, mời ngồi vào vị trí.” Một gã sai vặt đi tới, thái độ rất khiêm nhường. Rất nhanh đã có người tới dắt ngựa, gã sai vặt kia dẫn hần đi vào lễ đường.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hoàng Phủ Thành nhìn lễ phục trên người rồi quát.

Trang Nhị, Trang Tam chớp chớp mắt, giống như mới bừng tỉnh trong ngây dại.

“Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Hoàng Phủ Thành quả nhiên sắc đẹp hơn người, không ai sánh kịp.”

“Quả thực, quả thực, Người nhìn lễ phục tân lang này xem, mặc trên người hần đúng là đẹp không sao tả xiết.”

“Các người,” Hoàng Phủ Thành thực sự không chịu nổi nữa, tiện tay túm lấy một người, không quan tâm hần là Trang Nhị hay Trang Tam, “Đừng có nói nhảm trước mặt ta nữa, lập tức trả lời ta, rốt cuộc có chuyện gì? Tiểu Ngũ ở đâu? Lúc nào ta mới có thể nhìn thấy y?”

“Ông trời a, khoảng cách gần thế này bảo ta làm sao có thể không có lỗi với Lão Ngũ một chút?” Trang Nhị nói, tay đã bò lên mặt Hoàng Phủ Thành.

“Không công bằng, vì sao hần bắt người mà không bắt ta a? Ta cũng không thể chịu thiệt được.” Trang Tam sát lại vuốt mặt Hoàng Phủ Thành một cái.

“Trang Nhị, Trang Tam.” Hoàng Phủ Thành còn chưa kịp phát hỏa, một giọng nói lạnh lùng đã vọng vào.

Trang Nhị, Trang Tam “vù” một tiếng thu tay lại, “Đại... Đại ca, chúng ta không phải...”

“Giờ lành đã đến, dẫn hấn ra.” Trang Nhất nói xong liền xoay người đi mất.

“Chờ một chút!” Hoàng Phủ Thành đi tới vất vả ngăn cản hấn, “Nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì.”

“Có chuyện gì?” Trang Nhất nhìn hấn, “Đương nhiên là muốn người lấy Lão Ngũ.”

Hoàng Phủ Thành sững sốt. Lấy y? Y là nam nhân, bảo hấn làm sao lấy y?

Trang Nhị, Trang Tam sát lại gần.

“Nhận ngọc bội không phải nghĩa là đã nhận Lão Ngũ sao.”

“Người sẽ không ngu đến mức không đoán ra hàm ý trong đó đấy chứ?”

“Hình như hấn thật sự bị choáng nha.”

“Ta thấy hấn là bị dọa đến choáng váng. Nếu ta bị lừa đến mà đối phương lại là Lão Ngũ thì...”

“Ta nói, dẫn hấn ra.” Trang Nhất quát khê một tiếng, hai huynh đệ sợ đến mức vội vàng đẩy Hoàng Phủ Thành ra ngoài.

Hoàng Phủ Thành vừa xuất hiện, lễ đường vốn náo nhiệt lập tức im lặng như tờ. Tất cả ánh mắt đồng loạt bắn về phía hấn.

“Nhìn cái gì, mấy tên khốn kiếp này!” Người mặc đồ cưới, che khăn hỉ đối diện Hoàng Phủ Thành thấp giọng mắng. “Sớm biết thế này nên để tiểu mỹ nhân mặc lễ phục tân nương, chùi cái khăn hỉ này xem bọn chúng còn nhìn thấy cái gì!”

Nghe được giọng nói của y, Hoàng Phủ Thành rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Y vì hấn lại có thể bằng lòng mặc nữ trang!

Vô tri vô giác bá thiên địa xong, Hoàng Phủ Thành nhìn ‘tân nương’ bên cạnh, thật sự có chút lúng túng.

“Tiểu mỹ nhân,” Trang Ngũ thật sự không nhịn được nữa, len lén nhấc một góc khăn hỉ lên, “Khi nào người mới bằng lòng lật khăn hỉ a?”

“A.” Hoàng Phủ Thành ngây ngô xong, chậm rãi lật khăn hỉ của Trang Ngũ lên.

Y trang điểm. Lông mi đen, môi tô hồng, hai ba vạt hồng khiến gương mặt sáng hơn, càng lộ ra vẻ nhu mì. Hắn không khỏi nhìn đến ngây người. Y như vậy, thật sự rất có mùi vị nữ nhân.

Y bị hắn nhìn có chút xấu hổ, cúi đầu xuống, “Ta như vậy... rất kỳ quái sao?”

Hắn vội vàng lắc đầu.

“Tiểu mỹ nhân không thấy kỳ quái là tốt rồi.” Trang Ngũ thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

“Đau đầu muốn chết.” Y lấy mũ phượng xuống, “Nữ nhân thành thân thật phiền phức, phải mang thứ nặng như vậy trên đầu, y phục cũng vậy, vừa nặng vừa nóng, bước đi cũng không xong.” Y vừa phàn nàn vừa cởi luôn cả áo khoác trên người xuống, mặc trung y nhảy đến trước gương nhìn một chút, sau đó bắt đầu cởi tóc của mình.

“Cái kiểu tóc này đã giày vò ta cả một canh giờ, cuộn lên cuộn xuống, phiền phức muốn chết... Đáng ghét!” Trang Ngũ sốt ruột kéo đau chính mình.

Hoàng Phủ Thành vội đi tới giúp y từng chút từng chút cởi kiểu tóc lằng nhằng kia ra.

“Tiểu Ngũ.” Hắn ôm lấy y, nhẹ giọng gọi.

“Ừ?” Trang Ngũ cảm thấy hít thở có chút khó khăn bởi vì đầu lưỡi Hoàng Phủ Thành đang từ tai y liếm xuống.

“Cảm ơn.”

“Cái... gì?” Tay hắn bỏ vào trong xiêm y của y, chậm rãi đi lên.

“Cảm ơn người...” Hoàng Phủ Thành dừng lại, đây là cái gì?

“Sao... Sao vậy?” Trang Ngũ đỏ mặt, bởi tay hắn vẫn đang dừng trên ngực y.

Hắn khó có thể tin hất y phục của y ra, sau đó run run lùi về sau ba bước, “Trước... trước kia sờ vẫn là phẳng.”

Trang Ngũ chớp chớp mắt, “Đó là vì ta mặc ‘tuyệt thiết thiên ti’ ”

“Nói như vậy, người... người là nữ?”

Trang Ngũ nhíu mày, “Ta đương nhiên là nữ!” Y kì quái nhìn vẻ mặt không thể tin của Hoàng Phủ Thành, “Ai nói với người ta không phải là nữ?”

Đúng nha. Y đâu có nói y là nam nhân a. Lần đầu tiên gặp mặt, Trang Tứ liều mạng cường điệu hẳn là nam nhân, không phải vì y cũng là nam nhân mà vì y là nữ nhân Trang Nhị lo lắng trên người y có sẹo, vì y là nữ nhân y nói lần đầu tiên sẽ đau, vì y là nữ nhân! Từ đầu đến cuối, y đều là nữ nhân! Trên đời này thật sự có một nữ nhân vừa cướp lại vừa chọc ghẹo một đại nam nhân, thật sự có một nữ nhân nửa đêm mò lên giường nam nhân, thật sự có một nữ nhân không nói một lời mà sàm sỡ nam nhân. Hơn nữa, có chết hay không chính hẳn lại lấy nữ nhân đó vào nhà rồi.

Hoàng Phủ Thành thật sự không biết nên khóc hay nên cười...

Ai quan tâm y là nam hay nữ, chỉ cần y là Tiểu Ngũ chẳng phải tốt rồi? Rốt cuộc cũng nghĩ thông, Hoàng Phủ Thành đi về phía Trang Ngũ.

Lúc này, Trang Ngũ đang ở một đầu khác của phòng, vô cùng nghiêm túc tự hỏi mình một chuyện.

Nàng cẩn thận sờ ngực mình, vén y phục lên nhìn, vẻ mặt hoang mang không cách nào giải thích được, “Vì sao tiểu mỹ nhân lại phản ứng như vậy? Rốt cuộc ta không giống nữ nhân ở chỗ nào?”

(Cô nghĩ cô có chỗ nào giống nữ nhân sao?)

21. Chương 20: Tình Định

Trang Ngũ không được tự nhiên kéo kéo váy trên người, “Tiểu...”

Hoàng Phủ Thành không quay đầu lại, “Nói với nàng bao nhiêu lần rồi! Gọi tướng công!”

Trang Ngũ bĩu môi, “Thì gọi... Tướng công! Vì sao ta nhất định phải mặc thế này?”

Hoàng Phủ Thành bắt đầu nhìn nàng. Tóc nàng chỉ được búi lên đơn giản, chỉ có hai thứ trang sức, ít đến thảm hại. Y phục cũng đơn giản, làn váy vì suy xét đến bước chân của nàng mà đặc biệt rộng hơn. Về phần những đồ trang sức khác, càng hoàn toàn không có. Chưa từng thấy một Vương phi nào mặc hơn nàng, nàng còn muốn thế nào nữa?

“Nàng là Trần Nam Vương phi!” Hoàng Phủ Thành phải nhắc nhở lần thứ hai, “Chẳng lẽ nàng định mặc nam trang cùng ta diện thánh?”

“Như thế là tốt nhất.” Trang Ngũ thấp giọng nói.

“Tuyệt đối không được!” Hoàng Phủ Thành kiên quyết gạt bỏ.

“Hừ!” Trang Ngũ giận dữ quay đầu chỗ khác, nhưng đôi mắt lại không khỏi sáng lên.

Giữa đại điện, dưới long ỷ, hai người đang đứng nhất định là nhân vật xuất chúng.

Nữ tử bên trái dáng người thướt tha, ung dung tao nhã, gương mặt trái xoan chuẩn mực, đôi mắt xinh đẹp đầy mê hoặc hút hồn, cả gương mặt lộ ra một hơi thở vương giả. Yêu mị và uy nghiêm trộn lẫn trên người nàng một cách khó hiểu, nhưng không có bất cứ cái gì mất đi mà trái lại còn tăng thêm vẻ xinh đẹp và đặc biệt của nàng.

Nam tử bên phải vóc người cao lớn, anh tuấn phi phàm, gờ tay nhấc chân đều có vẻ lười biếng nhưng nếu nhìn kỹ sẽ cảm nhận được khí phách sâu bên trong.

“Tách tách tách...” Trang Ngũ đang mê mẩn, không lường trước được bên hông bị nắm chặt, lập tức ngã vào lòng một người.

“Ngâm mồm lại, lau nước miếng đi!” Hoàng Phủ Thành hung dữ quát khê bên tai nàng.

“Ha ha...” Trang Ngũ cười gượng, “Tiểu... Tướng công đừng ghen, ta chỉ tùy tiện liếc một cái thôi.”

Hoàng Phủ Thành tiến đến bên tai nàng, nhàn nhạt nói, “Thật đáng tiếc phải nói cho nàng, nàng đã gả cho một bình dấm chua rất lớn. Còn để ta phát hiện nàng nhìn say đắm bất cứ nam nhân hay nữ nhân nào như vậy nữa, ta tuyệt đối không tha cho nàng! Còn nữa,” Hắn dừng lại một chút, liếc mắt nhìn hai người trên điện, “Hai người kia, là tình địch của nàng.”

Cái gì? Ánh mắt vốn si mê lập tức biết thành tên lửa sắc bén, dám để ý tiểu mỹ nhân của nàng thì dù dung mạo có đẹp đến đâu cũng tuyệt đối không thể tha thứ!

Cái nhìn căm tức của Trang Ngũ rất nhanh đã có hồi báo, hai người kia đồng thời nhìn lại. Một nóng cháy như lửa, một lạnh lùng như băng, nhìn kỹ còn có thù địch và khinh thường, đề bẹp khí thế đang tăng vọt của Trang Ngũ. Trang Ngũ cảm thấy mình như con mồi bị vây hãm, hốt hoảng muốn tìm chỗ trốn.

May mà bọn họ rất nhanh đã thu hồi ánh mắt. Trang Ngũ dao động, ngã vào lòng Hoàng Phủ Thành, suýt chút nữa khóc ra.

Hai người kia chính là nữ đế Tây Dạng và hoàng đế Khương Vu đây.

Trang Ngũ ở Trang gia luôn được mọi người coi là bảo bối ôm trong tay, ngay cả Trang Nhất cũng chưa từng quá nghiêm khắc với nàng. Hôm nay bị hai vị vua của hai quốc gia nhìn gần như vậy, không sụp đổ ngay tại chỗ đã là rất tốt rồi.

Hoàng Phủ Thành nhìn ra sự hoảng sợ của nàng, vội vàng ôm nàng thật chặt. Hai người kia đều là nhân vật lợi hại, hắn chưa từng muốn để nàng đối mặt với những người này. Hắn sẽ nói rõ ràng với bọn họ, cũng sẽ dùng tất cả sức lực để bảo vệ nàng. Nàng là vợ hắn, dù có thế nào hắn sẽ không để bọn họ tổn thương đến nàng.

Chỉ là, Hoàng Phủ Thành nhũu mảy, hắn thành thân còn chưa tới nửa tháng, bọn họ hắn không thể xuất hiện lúc này mới đúng, Trừ khi có người sớm đã lộ tin tức hắn thành thân ra ngoài!

Hắn nhìn Trang Nhất đi phía sau.

“Là ta.” Trang Nhất liếc nhìn hắn rồi đáp.

“Vì sao?” Hoàng Phủ Thành hơi lộ vẻ không bằng lòng. Hắn vốn không định để hai người kia nhìn thấy Tiểu Ngũ.

“Đều là phiền phức thì thẳng thắn giải quyết một lần cho xong.” Vẻ mặt Trang Nhất như gió thổi mây trôi, ngữ khí thản nhiên như đang bình luận thời tiết.

Hoàng Phủ Thành cũng kinh ngạc trong lòng, nam nhân này vĩnh viễn không đơn giản như người ta tưởng tượng.

22. Chương 21: Thách Đấu

“Đã lâu không gặp, Thành.” Hoàng Phủ Thành còn chưa kịp hành lễ, nữ đế Tây Dạng đã đi tới, không chút vết tích kéo tay hắn.

Hoàng Phủ Thành khó chịu tránh khỏi tay nàng, “Tiểu vương bái kiến nữ vương Tây Dạng.”

“Thành, giữa ngươi và ta không cần khách khí như vậy.” Nữ vương tây Dạng căn bản là không cho Hoàng Phủ Thành chống cự, lại cầm lấy tay hắn nói, “Lần này ta tới chính là muốn cầu hôn với hoàng đế Đại Ân một lần nữa. Thành, theo ta về làm vương hậu của ta đi.”

“Vinh hạnh được nữ vương yêu quý, nhưng tiểu vương đã có thê thất.” Dùng sức hất tay nàng, Hoàng Phủ Thành lùi về sau, giữ khoảng cách với nàng.

Trong mắt nàng hiện lên một tia lửa giận, ánh mắt sắc bén đảo qua Trang Ngũ đứng sau Hoàng Phủ Thành.

Trang Ngũ run rẩy, vội vàng trốn vào trong lòng Hoàng Phủ Thành, ôm chặt hân.

Chỉ thấy nàng ta rất nhanh đã khôi phục lại, cười nói, “Thì ra Thành thích tiểu hài tử như thế này. Sau khi người vào cung, ta có thể tìm mấy người xinh đẹp động lòng người tới hầu hạ người.”

Mơ ước tiểu mỹ nhân của nàng, còn nói nàng là tiểu hài tử! Trang Ngũ nổi trận lôi đình, đâu còn quan tâm đến cái gì mà sợ hay không sợ, “Cái gì mà tiểu hài tử! Ta đã mười sáu rồi!”

Hoàng Phủ Thành hơi kinh ngạc, “Tiểu Ngũ, nàng thật sự mười sáu sao?” Hân nhỏ giọng hỏi. Nói chung, người bình thường sẽ không thể không biết tân nương của mình năm nay bao nhiêu tuổi. Chỉ là hôn lễ của hân thật sự không thể nào giống người bình thường mà thôi.

“Ta sớm đã qua tuổi mười sáu rồi! Qua năm tháng nữa sẽ là mười bảy!” Trang Ngũ tức giận đến sùi bọt mép, hung hăng quát Hoàng Phủ Thành.

Nữ vương Tây Dạng cười khinh thường, “Thành...”

“Câm miệng! Bà già chết tiệt! Ai cho phép người gọi tiểu mỹ nhân của ta như vậy!” Lần này, tất cả sợ hãi của Trang Ngũ đều bị tức giận xua đi, hùng hổ bảo vệ quyền lợi của mình.

Về mặt nữ vương Tây Dạng trầm xuống, lửa giận trong mắt gần như đốt Trang Ngũ thành tro. “Người gọi ta là gì?”

“Sao vậy? Không phục?” Trang Ngũ hất bàn tay ngăn cản của Hoàng Phủ Thành, “Tuổi người ít nhất cũng phải lớn hơn ta mười tuổi, gọi người một tiếng bà già coi như còn khách khí! Hừ! Bà già! Bà già!”

Trang Ngũ cuối cùng cũng hòa được một ván, thật sự rất hả hê.

Nữ vương Tây Dạng hít sâu một hơi, rồi lại hít sâu một hơi, thả lỏng nắm tay nắm chặt, quay về phía Hoàng Phủ Thành, “Thành, một hài tử không có giáo dục như vậy căn bản không xứng với người!”

“Ai là hài tử? Có bản lĩnh thì đứng ra đấu với ta! Dám cướp tiểu mỹ nhân của ta, không cho người ném mùi đau khổ thì không được!”

“Được!” Nữ vương Tây Dạng lập tức đồng ý, “Ở quốc gia của ta, nếu hai nữ tử đồng thời vừa ý một nam tử sẽ dùng quyết đấu để quyết định thắng bại. Người có đồng ý tiếp nhận thách đấu của ta không?”

“Nhận thì nhận! Nếu người thua, lập tức phải cách tiểu mỹ nhân của ta thật xa!”

Tình hình hoàn toàn không còn khống chế được. Hoàng Phủ Thành ngăn cản Trang Ngũ nhưng cũng phải chịu thua. Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, Trang Ngũ xé rách váy vóc vướng tay vướng chân trên người, móc quạt ngọc trong ngực ra bay đến trước mặt nữ đế.

Về mặt Hoàng Phủ Thành trầm xuống, nàng lại dám xé váy mình trước mặt bàn dân thiên hạ! Còn cả cây quạt ngọc kia nữa, chẳng phải hắn đã không cho phép nàng mang vũ khí sao?

Nữ đế kia cũng rất nhanh cầm roi của mình, xung quanh hai người rất nhanh đã có một khoảng không.

“Nữ vương, Trang Ngũ...”

“Câm miệng!” Hoàng Phủ Thành bị xem nhẹ một lúc lâu mới khó khăn tranh được một cơ hội mở miệng, lời nói vừa mới ra khỏi miệng đã xui xẻo chết thảm.

“Bà già, tiếp chiêu!” Trang Ngũ tiên hạ thủ vi cường, bay về phía nữ đế.

Nữ đế kia quát một roi, quả nhiên là tuyệt diệu, tay vừa giơ lên đã chặn Trang Ngũ đang bay giữa không trung. Trang Ngũ trái phải đột kích nhưng vẫn không tiếp cận được nữ đế, quạt ngọc tất nhiên không phát huy được cứ tác dụng gì. Trái lại, cây roi của nữ đế khi gần khi xa quát xuống, khéo léo mà vẫn không kém phần mạnh mẽ làm cho khinh công tuyệt đỉnh của Trang Ngũ cũng bị hạn chế.

“A!” Trang Ngũ đau đớn kêu một tiếng, ăn một roi, da thịt nhuộm máu.

“Ba ba ba!” Không chần chừ một khắc, roi hạ xuống như mưa.

“Lão Ngũ!” Trang Tứ vừa thấy muội muội yêu quý bị thương, lập tức muốn lao ra.

“Không được nhúc nhích!” Trang Tứ hoảng hốt nhìn về phía đại ca mình.

Trang Nhất đảo mắt liếc nhìn Trang Nhị, Trang Tam cũng đang rục rịch, hai người kia cũng phải cắn răng dừng lại.

“Không ai được hỗ trợ!” Trang Nhất nói.

“Ngươi cũng vậy!” Trang Nhất ngăn cản Hoàng Phủ Thành.

“Ngươi điên rồi! Tiểu Ngũ vốn không phải đối thủ của nàng ta!” Hoàng Phủ Thành quát.

Về mặt Trang Nhất vẫn yên ổn không một gợn sóng, “Không đảm bảo sẽ không có nữ đế thứ hai thứ ba,

bây giờ Lão Ngũ không quyết tâm, tương lai cũng chỉ có thể bị người ta ức hiếp.”

Hoàng Phủ Thành cắn chặt răng, ánh mắt trở lại trên người Trang Ngũ!

“Lạch cạch!” Quạt ngọc trong tay Trang Ngũ bị nữ đế dùng một roi đánh rơi, cả người bị ném sang một bên.

Nữ đế cười, “Người thua!”

“Ai thua?” Trang Ngũ từ mặt đất đứng lên, thở hổn hển quát, “Còn chưa xong đâu!” Nàng xông lên. Nữ đế hừ lạnh một tiếng, cái roi trong tay lại dứt khoát linh hoạt hạ xuống.

Trang Tứ thực sự không đứng nhìn được nữa, một tay kéo Hoàng Phủ Thành qua, từng tiếng roi vang lên ép hẳn đến phát điên rồi, “Bọn họ nói không sai, người đứng là một kẻ gây họa! Trước khi Lão Ngũ gặp người đầu có bao giờ phải chịu một chút tổn thương nào? Từ khi gặp người, thương nhẹ thương nặng có cái nào chưa gặp qua! Tên gây họa chết tiệt này! Người hại chết Lão Ngũ nhà chúng ta!”

“Tiểu mỹ nhân của ta không phải kẻ gây họa!” Trang Ngũ giãy dụa đứng lên từ mặt đất, lớn tiếng nói.

“Các người mới là những kẻ gây họa!” Trang Ngũ giơ tay chỉ nữ đế Tây Dạng mà mắng, “Các người... Vì ham muốn của chính mình làm hại tiểu mỹ nhân bị người đời khinh bỉ ám hại! Các người mới chính là những kẻ gây họa! Tiểu mỹ nhân của ta không phải!”

Nữ đế tức giận vung roi lên, không chút lưu tình quát xuống.

Không có sức tránh né, Trang Ngũ nhắm mắt lại. Một lúc sau thân thể lại không cảm thấy đau đớn như đã tưởng tượng.

“Thành?” Nữ đế kịp thu roi lại trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông.

“Đừng đánh nữa.” Hoàng Phủ Thành nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ cầu xin.

“Tránh ra!” Trang Ngũ phía sau một tay đẩy hẳn ra.

“Đủ rồi!” Hoàng Phủ Thành bắt được nàng, dịu dàng nói, “Tiểu Ngũ, chúng ta đừng đánh nữa có được không?”

“Không được!” Trang Ngũ quát lại.

“Tiểu Ngũ!”

“Chàng buông ra!” Trang Ngũ hất tay hấn, “Chỉ cần ta còn một hơi thở, tuyệt đối không giao chàng cho bất cứ ai! Tuyệt đối không!”

“Được.” Hoàng Phủ Thành đứng trước mặt nàng một lúc, cuối cùng cũng rời bước đi, “Nàng và ta là phu thê đồng tâm. Nếu nàng chết, ta sẽ đi cùng nàng.”

“Ha ha...” Trang Ngũ cười ra tiếng, “Vì mạng của tiểu mỹ nhân, ta phải liều mạng!”

Nữ đế liên tiếp lùi về sau.

“Ba” một tiếng, Trang Ngũ dùng tay không hất được cái roi của nữ đế ra, một tay bóp trên cổ nàng ta, “Người chịu thua chưa?”

Nữ đế nhìn nàng. Không chỉ chịu thua mà còn bị Trang Ngũ hù dọa. Nàng ta không thể nào ngờ được Trang Ngũ đã yếu ớt rồi còn có thể phát ra đợt tấn công mạnh mẽ như vậy. Một khắc đó nàng giống như phát điên, roi quất trên người cũng không có phản ứng. Đấu cùng một người đem mạng ra để đặt cược thực sự cần một dũng khí rất lớn.

“Ta thua.” Nữ đế gục đầu xuống, thấp giọng nói.

Chuyển hướng về phía Hoàng Phủ Nghi, nàng nói, “Tây Dạng quốc bằng lòng khôi phục bang giao với Đại Ân quốc.” Tây Dạng và Đại Ân vốn đã quan hệ tốt mấy đời, nàng lại vì Hoàng Phủ Thành mà làm hỏng bang giao đã khiến cho người trong nước bất bình. Vẫn là kết quả như thế này mới tốt.

Hoàng Phủ Nghi chậm chạp bưng tỉnh, “Được, được.” Hấn ừ ừ đáp lời, ánh mắt trở lại trên người Hoàng Phủ Thành.

Chỉ thấy hấn chạy vội tới, dè dặt cẩn thận ôm lấy Trang Ngũ, “Có sao không?” Hấn run run hỏi.

“Vô cùng tốt!” Trang Ngũ cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngón tay ngọc chỉ về phía Khương Vu vẫn lạnh nhạt ngồi xem, “Người, có muốn đánh với ta một trận không?”

“Tiểu Ngũ, người điên rồi?” Hoàng Phủ Thành vội vàng ôm chặt Trang Ngũ. Hoàng đế Khương Vu kia sức mạnh hơn người, võ nghệ phi phàm, có tiếng trong các nước.

23. Chương 22: Nam Nhân Độc Tài

Hoàng đế Khương Vu mỉm cười, hào hoa phú quý. Giống như báo chăm chú rình mồi, hắn nhìn Hoàng Phủ Thành nói, “Có muốn buông tha Thành hay không, một mình ta không thể quyết định được. Phải biết rằng toàn bộ người dân Khương Vu quốc đều mong chờ ta đem Thành về nhà.”

“Hoàng đế Khương Vu, xin chào.” Trang Nhất đứng ra đối mặt với hắn.

Giống như hai con báo mạnh mẽ chống lại nhau, toàn bộ tế bào trên người hoàng đế Khương Vu đều hưng phấn lên. Hắn quan sát nam nhân này thật lâu. Người thật sự nắm giữ cục diện ngày hôm nay không phải hoàng đế Đại Ân nhu nhược, cũng không phải trung tâm vòng xoáy Hoàng Phủ Thành, cũng không phải nữ vương Tây Dạng một lòng khiêu khích, mà chính là — nam nhân trước mắt này.

Hai nam nhân tuyệt đối cao thâm đứng song song. Một người sắc bén khiếp người, một người khí phách bức người.

“Nghe nói hoàng đế Khương Vu mười sáu tuổi đã kế vị, gan dạ sáng suốt hơn người, anh minh cơ trí, rất được lòng dân. Hôm nay gặp mặt quả thật khí chất bất phàm.” Trang Nhất đứng đắn khách sáo nói.

“Cũng vậy,” Hoàng đế Khương Vu trả lời, “Trang Nhất mười lăm tuổi đã tiếp nhận sản nghiệp Trang gia, tầm nhìn độc đáo, phương pháp lạ thường, trong giới kinh doanh làm việc gì cũng thuận lợi, chưa từng có đối thủ. Hôm nay may mắn gặp mặt, quả thật vinh hạnh.”

Trang Nhất nhìn hắn, chậm rãi nói, “Khương Vu quốc rừng nhiều đất rộng, kinh tế trong nước chủ yếu dựa vào buôn bán với nước ngoài để chèo chống. Hàng năm, rất nhiều nhân sâm, sừng hươu và da thú chở qua biển xuất khỏi nước.”

Đôi mắt hoàng đế Khương Vu híp lại, không đoán được nam nhân trước mắt này đang có chủ ý gì. Khương Vu quốc đất rộng rừng nhiều, cũng không dễ trồng trọt, vấn đề lương thực vẫn luôn là điểm chết của đất nước. Ngoại thương chính là cách để giải quyết điểm này.

“Bến tàu và bến cảng nhận vận chuyển hàng hóa cho quý quốc chính là sản nghiệp của Trang gia.” Trang Nhất nhìn hắn, “Hơn nữa còn là toàn bộ.”

Hoàng đế Khương Vu không biến sắc nhưng tim lại nảy lên.

Trang Nhất kéo kéo khóe miệng, không nghi ngờ gì nữa, “Nếu Trang gia có nhiều tiền quá, bắt tay vào phá hết tàu và cảng của mình. Hoàng đế Khương Vu nghĩ xem, xây dựng bến tàu, huấn luyện thủy thủ một lần nữa cần bao nhiêu thời gian? Nếu trong khoảng thời gian này Trang gia không muốn làm ăn với Khương Vu quốc, cũng không muốn làm ăn với những thương gia Khương Vu quốc nữa, ngài nghĩ Trang gia có năng lực làm việc này không? Nhưng,” Trang Nhất dừng lại một chút, “Nếu bây giờ Khương Vu quốc không mơ ước muối phu của ta nữa, ta sẽ thật vui vẻ làm ăn với bọn họ.”

Nam nhân này! Hoàng đế Khương Vu không thể tin được chính mình lại nói không lại y. Hắn cũng rất rõ, không có ngoại thương, Khương Vu quốc cũng có thể sống sót. Nhưng những quý tộc sống xa xỉ đã quen của Khương Vu tuyệt đối không thể không có lương thực mỹ vị, y phục quý phái và vật dụng tinh xảo. Tuy hắn là vua một nước nhưng vẫn bị bọn họ kiềm chế. Nếu hắn cố ý mạo hiểm vì Hoàng Phủ Thành, đúng như Trang Nhất đã nói, hắn rất có khả năng sẽ bị bọn quý tộc chết tiệt này đá khỏi vương vị.

Trong lòng hoàng đế Khương Vu trăm chuyển nghìn quay, nét mặt vẫn bất động như trước. Hắn nhìn Trang Nhất một lúc, ánh sáng trong mắt lóe lên, “Nam tử đặc biệt của Đại Ân quốc cũng không phải chỉ có một mình Hoàng Phủ Thành. Trang Nhất.” Một nụ cười có hàm ý khác nở ra trên môi, “Không phải sao?”

Ánh mắt lạnh như núi băng vạn năm của Trang Nhất đảo qua.

Hoàng đế Khương Vu thản nhiên tiếp nhận, lạnh lẽo của y sao có thể tổn thương được đến hắn?

Không ngờ Trang Nhất đột nhiên quay lại phía hắn, nở nụ cười. Giống như chỉ trong một tích tắc, xuân tới băng tan, trăm hoa đua nở.

Hoàng đế Khương Vu sửng sốt, hắn không nghĩ rằng nam nhân cực kỳ giá lạnh này cười lên lại đẹp đến như vậy... Đẹp đến mức thức tỉnh toàn bộ cảnh giác trời sinh của hắn! Hắn có thể thề với trời, nụ cười này tuyệt đối không đơn giản!

“Sao vậy, Tiểu Ngũ?” Hoàng Phủ Thành phát hiện Trang Ngũ trong lòng mạnh mẽ run lên một cái, nhìn về phía mấy huynh đệ Trang gia, vẻ mặt giống Trang Ngũ như đúc!

Trang Ngũ ôm chặt hắn, nhỏ giọng nói, “Nếu đại ca của ta cười với một người như vậy, có nghĩa là người kia sẽ rất thảm.”

“Rất thảm?” Hoàng Phủ Thành khó hiểu.

Trang Ngũ dừng hết sức gật đầu. “Đại ca từng nói bức chết một người, đó không gọi là thảm. Thật sự thảm là khi kẻ đó trăm phương nghìn kế đi tìm chết nhưng làm thế nào cũng không chết được.”

Hoàng Phủ Thành cũng không nhận được mà phát lạnh trong lòng.

“Vương đệ!” Hoàng Phủ Nghi vẫn bị lãng quên từ đầu, cuối cùng cũng đột phá được vòng vây, đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thành.

Hắn cầm lấy tay Hoàng Phủ Thành, nước mắt chảy ròng ròng.

“Không ngờ Trang gia lại lợi hại như vậy.” Hắn vừa rơi lệ vừa nói. Thực tế, từ lần đầu tiên hắn gặp Trang Ngũ, hắn đã biết không còn hy vọng. Từ một Hoàng Phủ Thành không thích thân cận với người ngoài lại

có thể tự nhiên chấp nhận Trang Ngũ tới gần như vậy, theo sát trò chuyện như vậy...

Hoàng Phủ Thành quay về phía hắn, nở nụ cười. “Hoàng thượng nhân từ, chỉ cần chịu dốc lòng vì nước, nhất định sẽ trở thành một hoàng đế tốt, được thần dân ngưỡng mộ. Thần đệ nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình phụ tá Hoàng thượng.”

Hoàng Phủ Nghi gật đầu, nước mắt rơi càng ác liệt hơn. Khi còn nhỏ, hắn rất yếu ớt, vẫn luôn là đối tượng bị các con em hoàng tộc khác bắt nạt, chỉ có y chịu bảo vệ hắn, chơi cùng hắn. Mười tám tuổi kế vị, mặc dù có Hách Liên Nghiễm dốc hết sức giúp đỡ nhưng vẫn không tránh khỏi bị ức hiếp giữa việc tranh đấu thế lực của quần thần. Là y vẫn ở bên cạnh hắn, giúp hắn bày mưu tính kế, hóa giải sầu lo. Hắn không ngờ rằng những ngày như vậy lại phải hoàn toàn chấm dứt. Y trở lại đất phong của mình, mặc kệ hắn cầu xin thế nào cũng không trở lại bên cạnh hắn nữa.

“Vương đệ, người nhất định phải... hạnh phúc.” Hoàng Phủ Nghi nước mắt nói.

Hoàng Phủ Thành nhìn người trong lòng rồi mỉm cười, “Ta sẽ.”

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta đi được chưa?” Trang Ngũ nằm trong lòng Hoàng Phủ Thành, hỏi.

Hoàng Phủ Thành hí mắt, “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi tướng công!”

“Được, được, tướng công!” Trang Ngũ cười ruồi. Thật kỳ quái, mình đã gọi tướng công rồi, vì sao vẻ mặt chàng lại thối như thế?

“Sau này,” Hắn trầm giọng mắng, “còn xé vấy trước mặt mọi người thử xem, xem thử ta có tha cho nàng không! Còn nữa, không được cậy mạnh ra tay, không được cậy mạnh giả vờ hung ác, không được khiêu khích người khác nữa...”

Trang Ngũ chớp chớp mắt, tại sao nàng cảm thấy không quen biết nam nhân có diện mạo giống tiểu mỹ nhân như đức này nha?

Hoàng Phủ Thành đạp một chân lên xe ngựa. Trang Ngũ đang chìm trong suy nghĩ lập tức hoảng sợ bừng tỉnh, đưa tay ôm chặt lấy thành xe, “Chàng... Chàng muốn làm gì?”

Hoàng Phủ Thành nhướng mi, “Đương nhiên là đưa nàng vào xe ngựa.”

“Ta không ngồi xe ngựa!” Trang Ngũ hét. Hắn nhất định là lại muốn trừng trị nàng.

“Không ngồi?” Con giận của Hoàng Phủ Thành còn chưa tiêu, “Vấy của nàng bị hư như vậy, không ngồi xe ngựa thì sao? Lập tức đi vào cho ta!”

Trang Ngũ nhìn hần, đột nhiên “Oa——” một tiếng khóc lớn, “Chàng ước hiếp ta! Ước hiếp ta! Ta đã hiểu rõ chàng rồi, chàng là đồ nam nhân độc tài! Ta muốn về nhà, ta không gả cho chàng nữa!”

Hoàng Phủ Thành ôm gương mặt nàng, đôi môi duyên dáng cong thành một nụ cười tuyệt đẹp nhưng quý quái, “Bây giờ đã biết cái gì gọi là biết mặt không biết lòng chưa? Không gả? Gả cũng đã gả rồi, bây giờ mới hối hận, muộn rồi!” Thừa dịp Trang Ngũ há hốc mồm chết lặng, hần kéo tay nàng từ thành xe xuống, ném vào xe ngựa. “Lập tức theo ta về Tây Châu! Trước khi nàng có một chút giống Vương phi, không được bước ra khỏi Tây Châu nửa bước!”

“Cứu mạng a——” Tiếng kêu thảm thiết của Trang Ngũ vọng ra từ trong xe ngựa...

Trang Ngũ đáng thương! Hoàng Phủ Thành không chỉ độc tài mà còn vô cùng thù dai. Đến bây giờ hần còn nhớ rất rõ ràng chính mình mơ mơ hồ hồ bị cướp vào Phân Liễu sơn trang thế nào, mơ mơ hồ hồ bái thiên địa thế nào dù hần đã hạ quyết tâm cả đời chỉ bái đường một lần. Lúc đó tiểu nữ tử này đã nói gì? Để hần mặc lễ phục tân nương! Thật là làm phản rồi! Về tới nhà hần nhất định phải thắt chặt phu cương! Còn nữa, tốt nhất là thoát ly quan hệ của Trang Ngũ với Trang gia! Mấy huynh đệ kia cứ nghĩ đến là hần lại khó chịu! Trang Nhất mạnh mẽ lạnh lẽo, còn có Trang Nhị và Trang Tam chỉ biết gây chuyện vớ vẩn làm người ta phát điên, còn Trang Tứ cả ngày say mê sắc đẹp dạy hư Tiểu Ngũ của hần nữa...

“Chúng ta có nên đi cứu Lão Ngũ hay không nha?”

“Cứu cái gì mà cứu? Khinh công của Lão Ngũ cũng không phải tầm thường, Hoàng Phủ Thành kia tuổi gì mà có thể kiềm chế được Lão Ngũ?”

“Không phải Lão Ngũ đánh không lại Hoàng Phủ Thành, ta chỉ sợ tên kia giỏi trò gian trá!”

“Giỏi trò gian trá gì?”

“Mỹ nhân kể nha!”

Hoàn chính văn

24. Chương 23: Phiền Ngoại: Những Kỳ Án Của Trang Ngũ – Trang Ngũ Được Luyện Thành Thế Nào?

Kỳ án thứ nhất: Vì sao Trang Ngũ không có lỗi tai?

Khi đó, Trang Ngũ hai tháng tuổi.

Liều Hồng Miên ôm Trang Ngũ vừa đầy hai tháng, không khỏi thở dài. Vợ chồng Trang gia trời sinh quái đản, hài tử vừa đầy hai tháng đã bỏ đi du ngoạn. Trang gia lớn như vậy vớt lại cho Trang Nhất mới mười lăm tuổi.

Dùng một miếng gừng lau đỏ tai Trang Ngũ, Liều Hồng Miên cầm một cây kim định xỏ lỗ tai cho nàng.

“Dừng tay!” Một giọng nói trẻ con vang lên.

Liều Hồng Miên ngẩng đầu, là Trang Tứ sáu tuổi. “Bà muốn làm gì Lão Ngũ của chúng ta?” Hắn nhìn chăm chăm cây kim trong tay bà, lạnh lùng nói.

Liều Hồng Miên nở nụ cười, “Ta đang xỏ lỗ tai cho tiểu thư thôi.”

“Cái gì?” Trang Tứ hét lớn một tiếng, “Bà muốn đâm Lão Ngũ?”

“Tứ thiếu gia...” Liều Hồng Miên muốn giải thích thì Trang Nhị, Trang Tam tám tuổi nghe được tiếng của Trang Tứ đã xông vào.

“Lão Tứ, có chuyện gì?” Hai huynh đệ cùng kêu lên.

“Bà già này muốn dùng kim đâm Lão Ngũ, muối muối duy nhất của chúng ta!” Trang Tứ chỉ vào Liều Hồng Miên kể tội.

Trang Nhị, Trang Tam vừa quay đầu lập tức nhìn thấy cây kim trong tay Liều Hồng Miên.

“Ta đã sớm nhìn ra bà già này có ý không tốt với Lão Ngũ nhà chúng ta mà, nếu không tại sao luôn không cho chúng ta chơi với Lão Ngũ chứ!” Trang Nhị kết luận.

“Ta cũng nhìn ra.” Trang Tam lớn tiếng nói, “Chúng ta phải cứu Lão Ngũ về!”

Mấy huynh đệ hạ quyết tâm, vung nắm tay nắm chân nhỏ, đồng tâm hiệp lực tấn công Liều Hồng Miên.

Đừng nói là Liều Hồng Miên căn bản không có võ công, cho dù có chỉ sợ cũng đánh không lại ba huynh đệ học võ từ nhỏ này.

Một lúc sau, ba huynh đệ Trang gia thuận lợi cứu được tiểu muội nhà mình khỏi “vuốt quỳ”.

“Từ nay về sau chúng ta phải mang Lão Ngũ bên người, bảo vệ Lão Ngũ thật tốt, quyết không để nàng chịu một chút tổn thương!” Các huynh đệ vây quanh Trang Ngũ, kiên định thề.

Từ đó về sau, Trang Ngũ đi theo các ca ca la lối khóc lóc đòi học võ, mặc nam trang, dạo kỹ viện, cướp mỹ nhân kiêm luôn cả chọc ghẹo con gái nhà lành. Một ngày đẹp trời nào đó, Trang Nhất đột nhiên nhớ ra, muốn quan tâm muội muội duy nhất của mình một chút thì Trang Ngũ đã mười hai tuổi.

Kỳ án thứ hai: Ngũ thiếu gia háo sắc!

Khi đó, Trang Ngũ mười ba tuổi.

Phải nói là Trang Ngũ đã thi triển kinh công, khó khăn lắm mới thoát được khỏi Tiểu Tình mà Liễu Hồng Miên sắp đặt bên cạnh nàng.

“Hừ!” Về mặt nàng không phục, “Thêu hoa? Nếu thích khăn tay thì ra đường mà mua, dựa vào cái gì mà muốn ta thuê cho bà? Nấu cơm? Trang gia nhiều đầu bếp như vậy, chẳng nhẽ không có ta thì sẽ chết đói cả lũ? Bà già biến thái!”

Mắng quá tập trung, nàng không chú ý tới phía trước có một người. Người kia đụng phải Trang Ngũ đang nổi giận dùng dưng nên lập tức ngã trên mặt đất. Trang Ngũ cũng lảo đảo, bàn tay cũng không khách khí đặt trên người người kia.

“Ngũ thiếu gia!” Người kia mềm mại ngạc nhiên kêu một tiếng.

Trang Ngũ tập trung nhìn lại, là mỹ nhân Oanh Oanh Nhị ca mới đưa tới, diện mạo cực kỳ ngọt ngào xinh đẹp.

“Thì ra là Oanh Oanh, tiểu mỹ nhân, muốn đi đâu vậy?” Trang Ngũ nhìn thấy mỹ nhân tự động bày ra vẻ mặt lưu manh.

“Ngũ thiếu gia,” Oanh Oanh đỏ mặt, “Tay người...”

Trang Ngũ nghi hoặc cúi đầu, dưới tay nổi lên hai khối, mềm mại khác thường. Vừa sờ mó, nàng vừa hiểu kỳ bóp bóp.

“Ngũ thiếu gia, người...” Oanh Oanh xấu hổ đỏ bừng mặt, một câu nói cũng không nên lời.

Trang Ngũ giơ tay nghi hoặc nhìn nàng, đột nhiên rất nghiêm túc hỏi, “Người là nữ nhân sao?”

“A?” Oanh Oanh sửng sốt.

Trang Ngũ tức giận quát, “Ta hỏi người có phải nữ nhân hay không?”

Oanh Oanh vội vàng gạt đầu, “Đúng, đúng.”

“Ta cũng thấy ngươi là nữ nhân.” Trang Ngũ bấu môi lăm lăm một câu, đưa tay giật vạt áo nàng ta nhìn vào trong.

“A!” Oanh Oanh hét lên một tiếng, òa khóc chạy mất.

Sắc mặt Trang Ngũ nghiêm trọng sờ sờ ngực mình, rồi lại kéo y phục nhìn vào trong.

“Căn bản là không giống!” Sừng sốt một lúc, Trang Ngũ nổi giận ùng ùng nhảy dựng lên, hung dữ mắng, “Liễu Hồng Miên, đồ bà già biến thái kia, lại dám lừa ta nói ta là nữ nhân! Rốt cuộc ta giống nữ nhân ở chỗ nào!”

Kỳ án thứ ba: Ta lại có thể là nữ nhân?

Khi đó, Trang Ngũ mười bốn tuổi.

Một ngày nọ, Trang Ngũ chạy đi tìm Trang Tứ chơi.

Trang Tứ đang tắm. Trang Ngũ không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Trang Tứ vừa ra khỏi bồn tắm, ngón tay ngọc chỉ vào một điểm nào đó, rất nghiêm túc hỏi, “Đây là cái gì?”

Trang Tứ sững sốt, nhìn xuống dưới rồi lại nhìn Trang Ngũ, một lúc lâu cũng không biết phải trả lời thế nào.

Trang Ngũ tức giận, “Ta hỏi ngươi đây là cái gì? Vì sao không trả lời ta?”

Trang Tứ chớp chớp mắt, sau đó nói, “Đây là.”

(Chắc ai cũng biết cái là cái gì rồi, trong bản convert có viết rõ, nhưng bạn là người “chong xáng” nên không viết ra đâu. Hắc hắc)

“À.” Trang Ngũ đáp, “Nói sớm chẳng phải được rồi? Hại ta bực bội... Khoan đã! Vì sao ngươi có mà ta không có?” Nàng mở to hai mắt nhìn, lớn tiếng hỏi.

Trang Tứ trợn mắt nhìn nàng, “Bởi vì ngươi là nữ nhân.”

“Ngươi nói vậy!” Trang Ngũ nhảy dựng lên, “Nếu ta là nữ nhân sao lại không có ngực lớn a?”

“Người mới có mấy tuổi a!” Trang Tứ chọc chọc nàng, “Yên tâm, qua hai năm nữa sẽ có.”

“Ta thật sự là nữ nhân?” Trang Ngũ không xác định hỏi.

Trang Tứ gật đầu vô cùng khẳng định.

“VẬY... VẬY vì sao trước đây người không nói cho ta biết nha?”

“Ta...” Trang Tứ “ta” một lúc lâu, đột nhiên bưng bình, “Không nói thì chẳng lẽ có phải nữ nhân hay không chính người cũng không biết sao.”

“Oa—” Trang Ngũ cực kỳ uất ức, đặt mông ngồi xuống đất khóc toáng lên, “Người ức hiếp ta, ức hiếp ta, oa —”

Trang Nhị, Trang Tam nghe được tiếng khóc kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ lập tức chạy vào. Nghe bảo Trang Tứ bắt nạt Trang Ngũ lập tức xử tử hình Trang Tứ ngay tại chỗ. Không ngờ Trang Ngũ đột nhiên ngừng khóc, cực kỳ nghiêm túc hỏi Trang Nhị: “Người có biết ta là nữ nhân không?”

Trang Nhị gật đầu.

Lại hỏi Trang Tam.

Trang Tam gật đầu.

“Oa —” Trang Ngũ hoàn toàn khóc rống lên. Vì sao mọi người đều biết nàng là nữ nhân mà chính nàng lại không biết?

Khi Trang Ngũ vừa tròn mười sáu tuổi, nàng quyết định bước chân vào giang hồ. Trang Nhị không nói hai lời, tặng nàng một đồng thuốc kỳ kỳ quái quái. Trang Tam đào đầu đẩy ra được áo tuyết thiết thiên ti, bắt nàng mặc vào. Trang Tứ nhào đến, tặng nàng một đồng nước mũi cộng thêm một bể nước mắt. Liễu Hồng Miên lập tức phát Tiểu Tình đi giúp nàng chuẩn bị những vật dụng hàng ngày.

Trang Ngũ mang theo Tiểu Tình đi lang thang một thời gian, thuận tiện đảo qua một loạt các cứ điểm của Trang gia đánh dấu lãnh thổ, cuộc sống trôi qua rất thanh thoi.

Một ngày đẹp trời nào đó, Trang Ngũ đang tựa trên cây ngủ gà ngủ gật, lác qua lác lại, đột nhiên nói ra một câu giật gân, “Ta muốn làm cường đạo!”

Kết quả là có một Hoàng Phủ Thành xui xẻo vấp phải nàng, bắt đầu cuộc sống bi thảm mà ngọt ngào hạnh phúc của hắn.

They live happily forever after

FIN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-sac-lieu-nhan>